

ប្រវត្តិរឿង សូដាត

រឿង **សូដាត** នេះអ្នកនិពន្ធ **រឹម គិន** បានសរសេរតាក់តែងឡើង តាំងពី គ.ស ១៩៣៨ ប៉ុន្តែពុំទាន់បានបោះពុម្ពផ្សាយភ្លាមទេ ។ សេចក្តីលំបាក ក្នុងការផ្សាយរឿងនេះ ដោយសារពេលនោះ ពុំទាន់សំបុររោងពុម្ពនៅប្រទេស យើងនៅឡើយ ។

លុះមកដល់ គ.ស ១៩៤២ រឿង **សូដាត** ក៏បានផ្សាយចេញដូចបំណង នៃការប្រឹងប្រែងអ្នកនិពន្ធមែន ។ កាលនោះលោក **រឹម គិន** បានសុំជំនួយជាប្រាក់ខ្លះអំពី "សមាគមន៍សិស្សចាស់នៃអនុវិទ្យាល័យ និងវិទ្យាល័យព្រះស៊ីសុវត្ថិ" ដើម្បីធ្វើជាមួយសំណៅរឿង ដែលសុំច្បាប់ អនុញ្ញាតពីរាជការអាណាព្យាបាលបានហើយនោះ ទៅឱ្យរោងពុម្ពមួយនៅក្រុង ច្រើឡី (ព្រៃ នគរ) ឱ្យបោះពុម្ពឱ្យ ។ ការបោះពុម្ពផ្សាយ ជាលើកដំបូងនោះមានចំនួន ២.០០០ច្បាប់ សឹងទទួលការនិយមយ៉ាងខ្លាំង ពីសំណាក់អ្នកមាននៅប្រទេសយើង ។ ដូច្នេះហើយបានជា សៀវភៅនេះលក់ដាច់យ៉ាងឆាប់បំផុត ហើយថែម ទាំងលេចល្អស្តុះស្តាយទៅតាមមាត់អ្នកស្រុកនិទានប្រាប់គ្នាជាបន្តទៅផង ។

នៅគ.ស ១៩៥០ រឿងនេះបានចូលក្នុងកម្មវិធីសិក្សាបឋមភូមិ ក៏បានបោះពុម្ពឡើងជាលើកទី២ ហើយភ្លាមៗនោះមានការបោះពុម្ព ជាលើកទី៣ ទី៤ បន្តមកទៀត ត្រាតែមកដល់ គ.ស ១៩៥៨ ទើបរឿងនេះទទួលបានការនិយមជាខ្លាំងក្នុងមជ្ឈដ្ឋានអ្នកសិក្សាទូទៅ ។

ជំពូកទី១

លោក **ស្នួន** ចៅហ្វាយស្រុក ស្រុកសិរីសោភ័ណ ជានាហ្មឺនប្រកប ដោយរូបឆោមល្អឆើតឆាយ សមស្លនឹងតម្រូវវិជ្ជា លោកអាយុវ ទើបតែ ២៣ ឆ្នាំទេ ប៉ុន្តែលោកបានមកកាន់កាប់ស្ថិទ្ធិរាជការចំនួនពីរឆ្នាំ ហើយក្នុងស្រុកសិរីសោភ័ណនេះ ។ លោកមិនបានដណ្តឹងស្រ្តីឯណា មួយធ្វើជាគូគាប់ចិត្តសោះ ប៉ុន្តែរាស្ត្រទាំងពួងដឹងជាក់ថា លោកបានទៅរួមរកដោយលាក់កំបាំងនឹងស្រ្តីកំព្រា ម្នាក់ឈ្មោះ នាង "**ស្វយា**" ចំនួនប្រាំពីរខែហើយ ។

ថ្ងៃមួយលោក **ស្នួន** បានទទួលសំបុត្រពីរាជការធំដែលនៅភ្នំពេញ ផ្លាស់លោកទៅទីក្រុងដើម្បីទៅកាន់កាប់ទីរាជការថ្មីទៀត ។

លោក **ស្នួន** គិតថា ខ្លួនអើយ ! មកនៅស្រុកនេះចំនួនពីរឆ្នាំហើយ ឃ្លាតចេញពីក្រុងភ្នំពេញ ដែលជាស្រុកកំណើតរបស់ខ្លួន ហើយ ដែលខ្លួនមិន ដែលបានទៅណាមកណាឃ្លាតយូរដល់ម្ល៉េះសោះ ! អ្នកម្តាយមេម៉ាយនៅតែម្នាក់ឯង ឯរាជធានី តែងនឹករលឹកខ្លួនរាល់ថ្ងៃ ។ ការដែលរាជការតម្រូវត្រឡប់ទៅស្រុកវិញជាការប្រសើរណាស់ ។

លោកចៅហ្វាយស្រុកគិតដូច្នេះស្រេចហើយក៏មានទឹកមុខរីករាយ ។

លោក **ស្នួន** កំពុងតែនឹកមមែ សប្បាយចិត្តដោយបានវិលផ្តានឋាន មាតាស្រាប់តែភ័ក្ត្រលោកប្រែជាស្រពោនមួយរំពេច ដោយមាន គំនិតមួយចូលលុកលុយខ្វះក្បាលលោក "ឱ ! **ស្វយា** មាសបងអើយ ! នាងមានផ្ទៃពោះប្រាំខែហើយ បើបងនឹងចាកចោលនាង ដូច្នេះយល់ ជាមិនសមគួរឡើយ ឥឡូវបើ នឹងយកនាងទៅជាមួយផង យល់ថាមិនកើតទេ ។ អ្នកម្តាយកាលដែលខ្លួន ចេញមកនៅស្រុកនេះបានប្តេជ្ញាថា កុំឱ្យទៅយកស្រ្តីឯណាធ្វើជាភរិយា ពីព្រោះ អ្នកបានដណ្តឹងកូនគេបញ្ចាំចិត្តទុកឱ្យហើយ ។ ព្រះអើយ ! ខ្ញុំមិនដឹងគិតយ៉ាងណាទេ ! "

លោក **ស្នួន** យកកន្សែងតូចមួយដែលជាស្នាដៃនាង **ស្វយា** ដូតទឹកភ្នែកដែលហូររឹមៗ លោកអញ្ជើញចូលទៅក្នុងបន្ទប់មានដំណើរ ធេងធោងនឹង ពន់ទុក្ខលោកនៅអាត្មា ។

វេលានោះស្រ្តីម្នាក់ចូលមក ។ នាងនោះមានរូបឆោមលាមពណ៌ល្អ ភាពជាស្រីថែពាក់កណ្តាល ស្រីខ្មែរពាក់កណ្តាល ពោះប៉ោងបន្តិច ឱ្យសម្គាល់ដឹង ថានាងមានផ្ទៃពោះ ។

លោក **ស្នួន** ឮសូរជើងនាងដើរ ក៏ចេញពីបន្ទប់ភ្លាមស្ទុះទៅឱបនាង និយាយថា :

សូយា ! មាសបង ឱកម្មអ្វីរបស់យើងហ្ន៎ !

"នាង **សូយា** ភ្នាក់ព្រើត ញ័រចំប្រប់សួរសង្សារថា :

"អ្នកបង មានរឿងអ្វី ចូរប្រាប់ប្អូនផង ? "

-ប្អូនអើយ ! បងនឹងឃ្លាតចេញពីនាង

-ពុទ្ធា !

-រាជការនឹងផ្លាស់បងទៅភ្នំពេញ ប្អូនអើយខ្លួនបងពិតមែនតែនឹងចាកចោលពៅ ប៉ុន្តែចិត្តបងប្រាកដជាចាំនៅនឹងអូនកុំរែវនាងព្រួយ
ចិត្តពេក មិនយូរប៉ុន្មានទេគង់តែបងនឹងវិលថ្មានប្អូនស្រីវិញ បងនឹងលើកនាងឱ្យបានពេញមុខជាពុំខាន ។

-អ្នកបងអើយ ! ប្អូនសង្ឃឹមយ៉ាងម៉ាថា អ្នកច្បាស់ជាមិនភ្លេចពាក្យសន្យាហ្នឹងទេ ។

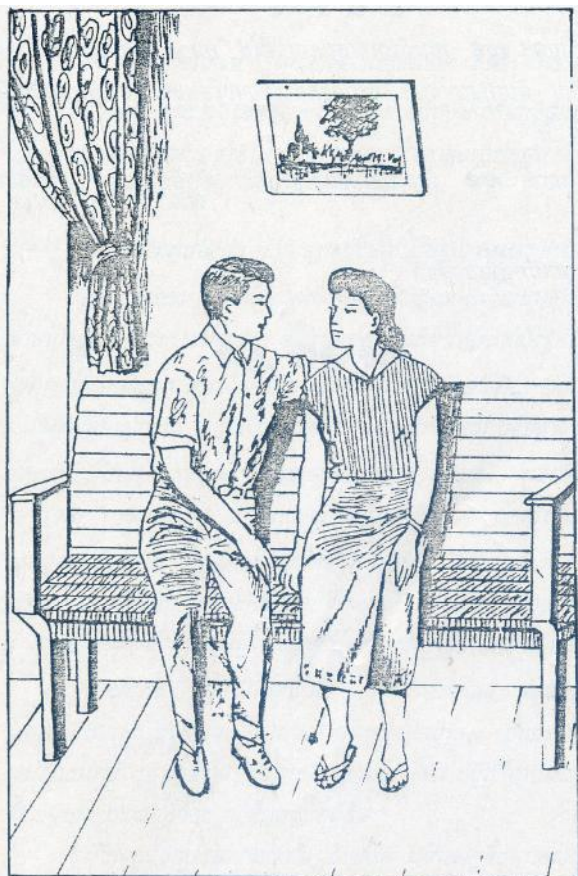
ទឹកមុខនាង **សូយា** ក្រៀមក្រំស្រងូតស្រងាត់ គួរឱ្យអាណិតពេកណាស់នាងផ្អែកក្បាលទៅលើទ្រូងសង្សារ នាងខ្សឹកខ្សួលអួលអាក់
ហូរធ្លាក់ទឹកនេត្រាទាំងគួរហាម ។

លោក **ស្នង** យកដៃមួយចាប់ភ័ក្ត្រនូវនាងផ្ទាប់នឹងឱរាលោក ដៃមួយទៀតអង្អែលកេសាស្រី ពោលពាក្យឆ្លើមឆ្លើយ "អូន ! ពាក្យ
សង្សារកុំរែវគិតសង្ស័យ បងស្លូតឱ្យអូនបើបងដោះដៃយប់អាស័យមិត្ត "នាង **សូយា** បានសោយសោកញញឹមស្ងួតមុខ ភ្លេចគិតដល់ពាក្យ
ទំនៀម "ទឹកហូរមិនដែលហាត់ប្រុសស្លូតកុំឱ្យជឿ " ។

លោក **ស្នង** ដោះចិញ្ចៀនត្បូងពេជ្រពីដៃ "អូន ! ស្តែកនេះ បងនឹងឃ្លាតពីនាងហើយ ចិញ្ចៀនពេជ្រនេះ ចូរប្អូនទុកជាដំណែលរូប
បងចុះបងសូម ចងជាប់នឹងចិត្តប្អូន ។ "

លោក **ស្នង** មានប្រសាសន៍ឆ្លុះហើយ សឹកចិញ្ចៀនទៅក្នុងនាងដៃនាង **សូយា** ។

នាងរីកថ្លាមុខបន្តិច ។

ជំពូកទី២

រំលងប៉ុន្មានខែនោះមក ក្រោយពេលដែលលោក **ស្នង** វិលត្រឡប់
មកធ្វើការងារភ្នំពេញ នាង **សូយា** នៅតែម្នាក់ឯងស្រុកសិរីសោភ័ណ នាង
ឆ្លងទន្លេបានបុត្រប្រុសមួយរូបល្អឆើតឆាយ គួរឱ្យចេតនាពេកណាស់នៅពេល
ប្រក់កំឡុង នាងសន្មត់នាមកូននាង ហៅថា "សុដ័រត" ។

ឱ ! យើងភ្លេចនឹងនិយាយឱ្យច្បាស់លាស់ រឿងនាង **សូយា** កំព្រា

នាង **សូយា** ដូចអស់លោក អ្នកជ្រាបបន្តិចមកហើយជាស្រ្តីកំព្រា
ឥតមានមាតាបិតាគ្រប់គ្រងរក្សានាងទេ ។ ឪពុកម្តាយនាងពីដើមជាអ្នករកស៊ី
ធ្វើកសិកម្មមានទ្រព្យសម្បត្តិសមគួរ ។ កាលដែលនាង **សូយា** នៅកុមារី
នៅឡើយ មានមួយឆ្នាំនោះជារដូវរាំងខ្លាំងណាស់ ។ នៅក្នុងស្រែដីគោក
ទាំងអស់ រកទឹកដក់បន្តិចគ្មាន ។ ស្រូវដែលស្លូតហើយក៏ងាប់អស់ឥតសល់ ។
វេលានោះ ឪពុកនាង **សូយា** កំពុងមានជំងឺឈឺទុរន់ទុរា វេទនាគ្រូងណាៗ
មើលពុំបានសះ ស្បើយឡើយ ។

ហេតុតែកុសលផលកម្មសាងក្រាស់ពីមុនមក ឪពុកនាងក៏ទទួលអនិច្ចកម្មទៅ ។ វេលានោះ នាង **សូយ៉ា** និងមាតា កើតទុក្ខសោកសង្រេងសង្រែងអាឡោះអាលីយ៍ក្រៃពេក ស្ដាយរូបបុគ្គលដែលត្រូវជាឪពុកនិងប្ដី នឹងរករបស់អ្វីដែលមានតម្លៃក្រាស់ក្រៃយកមកផ្ទឹមពុំបានឡើយ ។

តាំងពីបុរសប្ដីក្ស័យជីវិតទៅថ្ងៃណា អ្នកជាមាតានាង **សូយ៉ា** មិនត្រឹមតែព្រួយនឹងបុរសប្ដីប៉ុណ្ណឹងទេ ថែមមកកើតទុក្ខម្យ៉ាងទៀតដោយទ្រព្យសម្បត្តិក្នុងផ្ទះរលាយអស់ ព្រោះខ្លួនបានចាយវាយទិញថ្នាំសង្កូវ ថែរោគប្ដីឈឺជាប់ជាយូរខែ ។ របរដែលធ្លាប់រកបានផលទាំងប៉ុន្មានក៏ទៅជាពុំបាន ។

កើតទុក្ខនឹងខ្វះធនធានជាការទ្រាំបានទេ ឯកើតទុក្ខនឹងព្រាត់សង្សារ គាប់ចិត្តចេញពីខ្លួនជាទុក្ខវេទនាខ្លាំងពន់ពេកណាស់ ។ ជនដែលមានចិត្តទន់ ជួនកាលទៅជាគួតលេណក៏មានជួនកាលទៅជាកើតទុក្ខរឹងរ៉ៃលុះក្ស័យជីវិតក៏មាន ។

ឯមាតានាង **សូយ៉ា** ណាមួយព្រួយនឹងប្ដី ណាមួយព្រួយនឹងបង់ធន ធានដោយមិនបានស្វែងរកព្រះធម្មសង្ខេបមកដាស់តឿនចិត្តអ្នកក៏មានទុក្ខខ្លាំងពេកណាស់ទៅទៅជាឈឺ ។ គួរឱ្យអនិច្ចាដល់ **សូយ៉ា** ស្រ្តីណាស់ ! ឪពុកនាង ស្លាប់មិនទាន់បានប៉ុន្មានខែផងស្រាប់តែម្ដាយនាងមានជំងឺឈឺមកទៀត ។ បើក្រៅអំពីនាងកម្រមានស្រ្តីណា អាយុដប់ពីរឆ្នាំ ចេះមើលថែរក្សាទ្រព្យសម្បត្តិ បីបាច់រក្សាជីវិតអ្នកមានគុណដូចនាងទេ ។ ម្ដាយនាងឈឺពេញដប់ពីរខែស្រែនាង ទាំងប៉ុន្មាននាងលក់មើលរោគម្ដាយអស់ ប៉ុន្តែរោគនេះពុំបានជាស្រឡះឡើយ បន្តិចឃើញថាគ្រាន់បើបន្តិចរឹតឡើងវិញ ។

ថ្ងៃមួយជំងឺឈឺរឹតតែខ្លាំងឡើង នាងមានសេចក្ដីកិតភ័យខ្លាំងបន្តិចមកជំងឺនោះលោហែរជាស្រួលវិញ ស្រួលលើសពីដើមផង នាងមានចិត្តត្រេកអរអនេកពេក ភ្លេចគិតធៀបមើលនឹងពន្លឺភ្លើងចង្អៀងប្រេងកាតវេលាដែលនឹងអស់ប្រេង ដែលមានអណ្ដាតតិច ហើយមុននឹងរលត់ស្ងាត់សូន្យបែរជាមានសន្ទុះ ភ្លឺខ្លាំងមួយភ្លែតគួរឱ្យជឿជាក់ថាលែងរលត់វិញ ។ ប៉ុន្តែសេចក្ដីសង្ឃឹមនៅមិន មានយូរអង្វែងទេ ។ ចង្អៀងគ្មានប្រេង ឱ្យឆេះឯណាបាន ? ម្ដាយនាង **សូយ៉ា** បន្តិចមកខ្យល់កម្មជួរវាត វាយជីវិតស្លាប់មួយរំពេច ។

ពុទ្ធោ ! ពុទ្ធោ ! ឱគួរឱ្យអាសូរនាង **សូយ៉ា** ណាស់ ។ នាងយំសោកបោកខ្លួនមានទុក្ខវេទនាខ្លាំង ។

តាំងតែអំពីថ្ងៃនោះមក នាងទៅជាកុមារីកំព្រាឥតព្យាបាល ។

ក្រោយមកនាងចូលទៅជ្រកកោនពូនអាត្មា នៅផ្ទះអ្នកជិតខាងម្នាក់ ដែលជាអ្នកមានធម៌សប្បុរស ។ លុះអាយុដប់ប្រាំពីរឆ្នាំលោកចៅហ្វាយ **ស្នួន** បាននិយាយលួងលោមនាង លួចប្រតិព័ទ្ធដោយចិត្តនឹងចិត្ត ។ នាង **សូយ៉ា** នឹង សង្ឃឹមព្យញ្ជីទុក្ខថាខ្លួនទៅមុខនឹងបានគ្រាន់បើពីព្រោះនាងជឿជាក់ពាក្យលោក **ស្នួន** ពិរោះឈ្មួញឆ្ងាញ់ចុកក្នុងត្រចៀកនាង ។

ស្រ្តីក្មេងល្ងង់ទាំងឡាយអើយ !

លោកអ្នកអានប្រហែលជ្រាបយល់បន្តិចហើយ រឿងនាង **សូយ៉ា** ក្រោយដែលយើងពណ៌នាយ៉ាងខ្លីមក ។ ឥឡូវយើងសូមថ្លែងតក្រោយដែល នាងសម្រាលបានកូនប្រុសរូបល្អសមសួន ។

គ្រប់តែមាតាក្នុងលោក កូនរបស់ខ្លួនជាទ្រព្យថ្លៃវិសេស ដែលមិនចង់ឱ្យរបេះឃ្លាតពីខ្លួន នាង **សូយ៉ា** ក៏ជាមាតា ដូចមាតាទៀតដែរ ប៉ុន្តែចិត្តស្នេហានាងលើរូបទារកច្រើនខ្លាំងលើសចិត្តមាតាទៀតបន្តិច ។

កូននាង គឺឪពុកនាង កូននាងគឺម្ដាយនាង កូននាងគឺសង្សារនាង គឺពីព្រោះតែនាងបានកូននេះហើយ បានជានាងភ្លេចគិតពីខ្លួននាងព្រាត់ឪពុក ព្រាត់ម្ដាយ ព្រាត់សង្សារ នៅឯការអនាថាកណ្ដាលលោកនេះ ។

តាំងតែគេផ្លាស់លោក **ស្នួន** ទៅភ្នំពេញវិញ នាង **សូយ៉ា** មិនដែលបានទទួលសំបុត្រអ្វីមួយបន្ទាត់សោះ នាងក៏ទ្រាំនៅតែម្នាក់ឯងនឹងកូន ។ គាប់ជួនជាវេលាមួយស្ងាត់នាងដាក់កូនផ្ដេកក្នុងអង្រឹងច្រៀងបំពេរ ។

សូដាត កូនអើយគេងទៅ កូនពៅអាណិតតែមាតា

ព្រួយចិត្តខ្លាំងណាស់ព្រោះឪពុក	ចោលម្តាយកំព្រាតែនឹងថ្លៃ ។
មិនដឹងកាលណាគេនឹកមក	ឃើញមុខពន្លកកូនពិសី
បើមិនមកទេម្តាយនឹងក្ស័យ	រស់នៅធ្វើអ្វីអសោច៍ក្តី ។
បើមិនមកទេម្តាយនឹងស្លាប់	ចោលប្រុសសំណាប់អ្នកមាសមេ
អាសូរកូននៅតូចម្ល៉េះទេ	ធ្វើម្តេចបុព្វេពីព្រេងនាយ ។
រស់នៅធ្វើអ្វីរស់ឥតភ័ព្វ	ស៊ីស្លាប់នៅគាប់រូបរលាយ
ទុក្ខនឹងរលត់បាត់ពីម្តាយ	សមម្តាយនឹងឆ្ងាយៗពីថ្លៃ ។
បើកុំតែម្តាយបានប្រុសស្អាត	រម្ងាប់ផ្ទុនៗ ទុក្ខម្តាយក្រៃ
កុំអីម្តាយអ្នកនឹងប្រល័យ	ជនឱ្យក្សិណក្ស័យឥឡូវហើយ ។
សូផាត អ្នកគេងលក់ញញឹម	ញញឹមដូច្នេះទុក្ខម្តាយស្បើយ
ញញឹមទៀតទៅពៅម្តាយអើយ	ឱកូនម្តេចឡើយចង់យំអី ។

បាទ នៅពេលដែលនាងនិងច្រៀងបញ្ចប់ឃ្លាខាងក្រោយ ទារកដែលកំពុងដេកលក់ញញឹម ប្រែជាចង់យំវិញ ។ នាងហៀប តែនឹងលើកស្ទុះត្រកងលើកកូនបី ស្រាប់តែកូនខ្ចីលែងយំវិញ បែរជាដេកលក់ស្រមុកព្រងើយ ។ នាងយោលកូននឹកសព្វគ្រប់ទីកន្លែកហូរសស្រាក់ធ្លាក់មកលើកន្ទួលសញ្ជឹងសញ្ជាប់ ភ្លេចស្មារតីលុះតែកូនខ្ចីស្រែកយំឡើង ។ ម្តងនេះកូនយំមែនទែន ទើបនាងដឹងខ្លួន លើកត្រកងទារកដាក់លើដៃអង្រួនលួងលោមបន្ថែមសព្វគ្រប់ ។

ក្សិណនោះ ស្រីម្នាក់បានឡើងមកឱ្យដំណឹងនាងថា សង្សារនាង គេមានប្រពន្ធថ្មីទៀតហើយ ។ **សូយា** គ្រាន់តែពួញពាក្យប៉ុណ្ណឹង ស្រែកទ្រហោយ មួយរំពេច នាងគក់ទ្រូងផ្ទូងគ្មានប្រណី អ្នកស្ទុះឈាមរត់ក្នុងសរសៃទន់ក្បាលផងទៅជាខ្យល់គចាប់ដួលស្រីបភ្លាម ។

ពុទ្ធាអើយ !

នៅក្នុងលោកយើងនេះ មនុស្សមានច្រើនអ្នកណាស់ ដែលបានធ្វើបាបស្រីក្រមុំស្រីខ្លះក៏ទទួលកម្មដូចគ្នា ខ្លះក៏ខុសពីគ្នា ។ ប្រុសខ្លះទៅបង្ខូចកូនក្រមុំ គេគ្រាន់តែជាល្បែងបន្តិចបោះបង់គ្នាចោលចេញ ស្រីនោះទៅជាអសោច៍ក្តី ត្រូវពាក្យដំនៀលគេដៀលគ្រប់មាត់ ។ មេបាបងប្អូនឈប់រាប់អាន ។ សេចក្តីកំហឹងចូលមកដល់ ហើយដោយសារខ្លួនជាស្រីខ្ចីគំនិតគិតមិនវែង ក៏បណ្តោយខ្លួនទៅជាតែលតោល ដើរលេងសើចខូចលក្ខណ៍ ។ ខ្លះទៅជាឈឺរងរៃ ខ្លះទៀតបំផ្លាញជីវិតបង ។

វេលាដែលខ្យល់គចាប់នាង **សូយា** ដួលស្រុងទៅលើព្រះធរណី អ្នកស្រុកផ្អើលនោឡោរត់ច្រវាត់ មកជួយយកអាសានាង ខ្លះចាប់ខ្យល់ ខ្លះកោស ខ្លះឱ្យថ្នាំហិត បន្តិចមកនាងមានកម្លាំងងើបដើរបាន ។ គួរអាសូរនាងណាស់ ! ជំហានដែលនាងបោះឈានមួយៗមានដំណើរឃ្លេងឃ្លោង គន់មើលទៅមុខនាង ខ្មៅអែ ទឹកភ្នែកហូររហាម ។

-កម្មអើយ !

នាង **សូយា** តាំងតែពីថ្ងៃដែលខ្យល់ចាប់ នាងមានជំងឺមួយមកចាប់នាងជាប់គឺ ទឹកដោះនាងលែងចេញ ដៃជើងនាងហើមបរិភោគអាហារអ្វីពុំបាន ។ ចាស់ៗក្នុងភូមិដឹងរាល់គ្នាថានាងឈឺទាល់ ។

សុខ័រត កូននាង នាងឱ្យគេចិញ្ចឹមជួសនាង ។

លុះប៉ុន្មានខែក្រោយមក នាងក៏លាចាកឋានលោកយើងទៅ, អ្នកស្រុកដែលជាអ្នកមានធម៌សប្បុរស នាំគ្នាបូជាសពនាង **សូយា** ហើយទំនុកបំរុងចិញ្ចឹម **សុខ័រត** កូនកំព្រាបន្តិចម្នាក់ៗឡើង ។ កុមារក៏បានរស់ជន្មដោយអំណាចមេត្តាធម៌នៃសាធុជនទាំងឡាយ ។

សុដ្ឋាត អាយុបានប្រាំបីឆ្នាំ អ្នកស្រុកគេយកទៅប្រគេន
លោកក្នុងវត្ត ។ ភិក្ខុទាំងប៉ុន្មាននឹងស្រុះស្រួលគ្រប់អង្គជួយចិញ្ចឹមនឹង
បង្រៀន សូផាត ពុំដែលជិនណាយវេលាណាឡើយ ។ កុមារក៏ជា
ក្មេងប្រកបដោយប្លកពារិសេសជាងអស់ទាំងក្មេង ។ កិច្ចដែល
បម្រើលោកទាំងប៉ុន្មាន **សុដ្ឋាត** ប្រព្រឹត្តតែឆ្គងកន្លែងណាសោះ ។
ការសិក្សាទាំងប៉ុន្មាន កុមារឧស្សាហ៍ព្យាយាមមិនចេះខ្លាចឡើយ
មិនចេះខ្លាចហត់ ។ បទគួរសមនិង ឧបាសក ឧបាសិកាចាស់ព្រឹទ្ធាចារ្យ
កុមារធ្វើកិរិយាឱ្យបានជាទីគាប់ចិត្តគ្រប់ៗគ្នា ។

អ្នកណាដែលបានស្គាល់លោក **ស្លា** តែងតែនឹកថា "ស្លឹក
ឈើជ្រុះមិន ដែលឆ្ងាយពីគល់ទេ" ។

សុដ្ឋាត អាយុបានដប់ពីរឆ្នាំ ។ ថ្ងៃមួយកុមារចូលទៅជិត
លោកគ្រូ ថ្វាយបង្គំរួចទើបទូលថា "ខ្ញុំព្រះករុណាចង់ទៅស្គាល់ក្រុង
ភ្នំពេញណាស់ ក្រែងបានឃើញមុខឪពុកព្រះករុណា ខ្ញុំព្រះករុណាសូម
ថ្វាយបង្គំលាព្រះតេជគុណ" ។

-យី ! **សុដ្ឋាត** ឯងទៅម្តេចបាន ក្រុងភ្នំពេញធំណាស់
ឯងនឹងវង្វេងបាត់ជាមិនខាន ។

-ព្រះករុណា ខ្ញុំព្រះករុណាដឹងជាក់ថ្នាក់ថា ក្រុងភ្នំពេញធំមែនហើយ ប៉ុន្តែខ្ញុំព្រះករុណាដឹងជាក់ទៀតថា ខ្ញុំព្រះករុណានឹងមិនវង្វេងទេ
លោកគ្រូ គង់ស្ងៀម គិតមួយស្របក់ ។ លោកមិនហ៊ានស្តីបន្ទោសសិស្សលោក ដែលចង់ចេញទៅភ្នំពេញនោះទេ ពីព្រោះលោកជ្រាប
ជាក់ថាគំនិត **សុដ្ឋាត** ចង់ទៅភ្នំពេញនេះល្អណាស់ លោកគ្រូមានព្រះទ័យចង់ឱ្យ **សុដ្ឋាត** ជួបនឹងឪពុក នឹងបានរៀនសូត្រចំណេះជ្រៅជ្រះទៅ
ទៀត ។ លោកមិនបន្ទោស កុមារកំព្រាដែលប្រកែកថាមិនវង្វេងនោះទេ ពីព្រោះលោកបានសង្កេតប្រាជ្ញាសិស្សលោកសព្វគ្រប់ហើយ ។

-លោកមានពុទ្ធដីកាថាៈ អញមិនទទឹងគំនិតឯងទេ ឪពុកបាពិតមែន តែមិនបានចិញ្ចឹមបីបាច់រក្សាបាមក ប៉ុន្តែធម៌លោកសម្តែងមក
ថាធម្មតាឪពុកសឹងតែមានគុណលើកូន បើដូច្នេះឯងទៅរកលោកចុះ ។ បើទៅដល់ក្រុងភ្នំពេញ ចូរឯងកុំភ្លេចចូលទៅវត្តឧណ្ណាលោមសិនទៅ
សូមជ្រកនឹងព្រះសង្ឃទំរាំបានរកឪពុកបាឃើញ ។ អញមានសម្លាញ់អញមួយអង្គនៅវត្តនោះ ព្រះនាម **ប័ក្ខ** ងារជាបាលីដ្ឋ ។ មិនអីទេសឹម
អញសរសេរសំបុត្រមួយឱ្យ ។ នែចៅ ! អញរំពឹងមើលទៅ បើជាវេលាណាបានទៅជួបនឹងឪពុកបាន ឪពុកបាច្បាស់ជាឱ្យបានរៀនវិជ្ជា
សំខាន់ៗអ្វី ហើយបើដូច្នេះ ចូរចាត់ស្តាប់ពាក្យអញនឹងទូន្មានជាអវិសាសកាលនេះ ។

នាង ។ ឪពុកម្តាយគឺដើមគោលគោរពនៃយើងនៅក្នុងលោកនេះអ្នកត្រង់តែគោរពលោក ដូចអ្នកគោរពព្រះពុទ្ធអង្គ ។

នាង ! ទ្រព្យដែលមានតម្លៃបំផុត គ្មានអ្វីជាជាងចំណេះទេ ចូរអ្នករកទ្រព្យនេះឱ្យបាន ។

ប្រពន្ធដែលល្អបំផុត គឺប្រពន្ធដែលស្រឡាញ់នាង កាលនាងកំពុងក្រលំបាក ។

ពាក្យអញខ្លីៗនេះ ឯងដែលមានប្រាជ្ញាវៃវាងច្រើន ល្មមគិតឃើញ វែងឆ្ងាយហើយ ។

មានព្រះពុទ្ធដីកាតែប៉ុណ្ណោះ លោកគ្រូខ្សែកកូនសំបុត្រមួយ ទើបលោកនិមន្តទៅចាក់ទូតូចយកក្រដាសប្រាក់រៀល និងកូនកញ្ចប់តូច
មួយហុចឱ្យ **សុដ្ឋាត** "នាង ! នេះសំបុត្រឯងយកទៅប្រគេនលោក បាលីដ្ឋ **ប័ក្ខ** នេះសោ ហ៊ុយឡាន នេះទៀតគឺ ចិញ្ចៀនក្បឿងឯង
ទ្រព្យក្បឿននេះ ខ្មោចម្តាយឯងមុន នឹងស្លាប់បានផ្តាំឱ្យឯងទុកឱ្យជាប់នឹងខ្លួន" ។

កុមារទទួលសំបុត្រនឹងប្រាក់ស្រេច ទើបទទួលចិញ្ចៀនទៀត ។ **សូដាត** កាន់ចិញ្ចៀននៅដៃ នឹកមមែងលំអ្នកមាតាដែលចាកស្ថាន បាត់ ហើយដែលខ្លួនឥតដែលបានស្គាល់មុខសោះទើបយំរំក្នុងមួយរំពេច ។

លោកគ្រូដោយលោកមានសេចក្តីសង្កេតច្រើនលើរូប **សូដាត** លោកក៏ជូតទឹកព្រះនេត្រលោកដែរ ទើបមានព្រះដីការថា :

សូដាត ! នេះគឺកម្មរបស់ឯង ស្តែកនេះឯងទៅចុះអញឱ្យព្រងឱ្យ បានសម្រេចដូចសេចក្តីប្រាថ្នា ។

ជំពូកទី៣

វេលាដែលចុះអំពីរថយន្ត **សូដាត** គ្មានភ័យតក់ស្លុតនឹងទីក្រុងដែលមានផ្ទះថ្មីៗ មានមនុស្សច្រើនពាសពេញ រទេះគ្រប់បែបរត់ ច្រវាក់កាត់ទៅតាមផ្លូវទូលាយនេះទេ ។ សូដាត បើកភ្នែកធំៗជញ្ជឹងសង្កេតមើលគ្រប់សព្វ រីករាយសប្បាយក្នុងចិត្តបន្តិចដើរទៅជិតមនុស្ស ចាស់ម្នាក់លើកដៃសំពះគេ ហើយសួរថា : លោកតា ? មេត្តាប្រាប់ខ្ញុំបន្តិច ផ្លូវណាមួយដែលតម្រង់ទៅខាងជើងកំពែងវត្តឧណ្ណាលោម ? ។

-ផ្លូវហ្នឹងហើយចៅ ចៅដើរឱ្យត្រង់ទៅទើសត្រង់ណាត្រង់ហ្នឹង ហើយវត្តឧណ្ណាលោម ?

ទើបតានោះងាកមកចិញ្ចឹមថ្ពល់ខាងកើតចង្អុលថា "នុំនី ! វត្ត ឧណ្ណាលោម !"

សូដាត សំពះលាមនុស្សចាស់នោះស្រេច ទើបដើរតម្រង់ទៅតាមទិសដែលដៃតាចាស់ចង្អុល ។ មិនយូរប៉ុន្មានក៏បានទៅដល់ ទីអាមាមនោះភ្លាម ។ សូដាតក្រឡេកឃើញកុដិព្រះសង្ឃជាច្រើន ទើបរកផ្លូវក្នុងវត្ត ។ លុះដើរទៅជិតក្មេង **សូដាត** សួរថា "ប្អូន ! កុដិលោកគ្រូ បាវ៉ដ្ឋ **ប៉ក់** នៅឯណា ? "

ក្មេងនោះធ្វើក្បាលងងឹតៗ ទើបឆ្លើយថា "ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់លោកគ្រូ បាវ៉ដ្ឋ ប៉ក់ ទេ ខ្ញុំមិនដែលឮគេហៅព្រះនាមនោះផង" ។

វេលានោះ មានព្រះសង្ឃមួយអង្គចាស់ព្រះវស្សាបន្តិចមានពុទ្ធដីកា ថា "អាទាម រកលោកគ្រូណា លោកគ្រូកវីវង្សា ប៉ក់ ឬ ? "

សូដាត ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះសង្ឃរួច ទូលតបព្រះពុទ្ធដីកាថា "ព្រះករុណាខ្ញុំព្រះករុណារកលោកគ្រូ បាវ៉ដ្ឋ ប៉ក់ !"

-ហ្នឹងហើយ, លោកគ្រូកវីវង្សា ប៉ក់ ពីដើមលោកធ្វើជា បាវ៉ដ្ឋ ។ នាងឯងមកពីស្រុកណា ឯងមិនដឹងទេឬ ? លោកគ្រូកវីវង្សា លោកសឹកយូរ ណាស់ហើយ ។

ព្រះករុណា ខ្ញុំព្រះករុណានៅក្រុងសិរីសោភ័ណ សូមព្រះករុណាមេត្តាប្រាប់ទីលំនៅលោក ឱ្យខ្ញុំព្រះករុណាបានដឹងផងបានទេ ?

-ឱនាងអើយ ! អាត្មាមិនដឹងដែរ នែ ! ចៅឯងមានការអ្វី ?

-ព្រះករុណា លោកគ្រូខ្ញុំព្រះករុណា ឱ្យខ្ញុំព្រះករុណាយកសំបុត្រនេះមកប្រគេនលោក ។

-អាត្មាបើកមើលបានទេសំបុត្រនោះ,

-ព្រះករុណា គ្មានទាស់អ្វីទេ ។

និយាយដូច្នេះហើយ **សូដាត** លុតជង្គង់លើកដៃទ្រសំបុត្រប្រគេន សំពះព្រះសង្ឃ ។

ព្រះសង្ឃទទួលសំបុត្រហែកមើលចប់ ទើបមានពុទ្ធដីកាថា "នាង អាត្មាយកអាសាចិញ្ចឹមនាងបន្តិចបាន ទំរាំនាងបានជួបនឹងឪពុកនាង ។ ឡើង មកលើកុដិមក " ។

សូដាត ដែលនៅសំណាក់នឹងព្រះសង្ឃមួយអង្គក្នុងវត្តឧណ្ណា លោក តែងគោរពប្រណិប័តន៍បំរើធ្វើការប្រគេនលោក ឥតចេះខ្លាច នឿយ ឥតចេះខ្លាចហត់ ឥតគិតខ្លាចថ្ងៃ ឥតគិតស្គាល់យប់ ឈប់ទំនេរវេលាណាមើលទៅត្រង់ណា ឥតទើសភ្នែកត្រង់ហ្នឹង ។ វេលានោះ អ្នកក្រាបថ្វាយបង្គំលោកលាដើរចេញមកមើលទីក្រុងស៊ើបសួររកផ្ទះលោកបាវ៉ដ្ឋសួន ។

ឥតអ្នកណាស្គាល់នាហ្នឹងនោះសោះ ។

ថ្ងៃមួយជាពេលសិស្សសាលាចេញពីរៀន **សូដាត** ដើរកាត់ពីភូមិបឹង រាំងមកវត្ត ស្រាប់តែពួកស្រីមាត់ក្មេងស្រែកទ្រហឹងអីងកង ឃើញវាពួនចុះពួនឡើង ។ **សូដាត** កាត់យល់ជាក់ថាមានក្មេងឈ្មោះគ្នាហើយក៏ខំស្រូតរូតដល់ពួកក្មេងនោះ ទើបស្ទុះចូលទៅក្នុងវង់ ប្រដាល់ភ្លាម ដោយឃើញក្មេងម្នាក់ធំ កំពុងវាយក្មេងតូច **សូដាត** ដោយខ្លួនអ្នកមាំជាន់ក្មេងទាំងពីរឥតបាច់ប្រឹង ប្រែងច្រើនទេនឹងឃាត់ កំហឹងគេក្នុងគ្រា ។ អ្នកកំហែងឱ្យដកដៃពីក្មេងខ្សោយ ទើបអ្នកចាប់ដៃក្មេងខ្សោយឱ្យដើរទៅជិតអ្នក ហើយអ្នកជូនដំណើរត្រាដល់ផ្ទះ ឪពុកម្តាយ ។ កុមារតូចមានចិត្តត្រេកអរនឹង **សូដាត** ជាខ្លាំងទើបនិយាយថា “អ្នកបង ! ដែលបានជួយសង្គ្រោះខ្ញុំក្នុងគ្រា ខ្ញុំជំពាក់គុណអ្នក ច្រើនណាស់ អ្នកបងមេត្តាប្រាប់ទីលំនៅអ្នកបងឱ្យប្អូនដឹងផង ខ្ញុំសូមអ្នកបងធ្វើជាសម្លាញ់ ” ។

ប្អូន ! កិច្ចមនុស្សធំជួយសង្គ្រោះតូចជាកិច្ចធម្មតាទេ គឺជាការទម្លាប់ ជាប់ដុះមកក្នុងដួងចិត្តបង បងមិនគិតកម្រៃគុណស្រ័យអ្វីពីប្អូនទេ ។ ខណៈដែល សូមបងជាសម្លាញ់ បងរីករាយសប្បាយក្នុងចិត្តណាស់ ។ មនុស្សយើងដែលរស់មកប្រាថ្នាការសុខនៅក្នុងលោក តែងតែស្វែងរក ឱ្យគេស្រឡាញ់រាប់អាន ។ គ្រានេះបើប្អូនសូមបងជាសម្លាញ់បងក៏សូមប្អូនជាសម្លាញ់ដែរ ។

អ្នកទាំងពីរចាប់ដៃគ្នាយ៉ាងណែន ញញឹមញញែមមើលមុខគ្នាទៅវិញទៅមក ។

ឈាមដែលរត់ក្នុងសាច់រស់សៃអ្នកទាំងពីរ ហាក់ដូចជាប្រមែប្រមូល គ្នាក្នុងវេលានោះ ។

កុមារតូចដែល **សូដាត** ជួយសង្គ្រោះ “**ណារីន**” ជាក្មួយបង្កើត ប្រពន្ធលោកអធិការសេនា កំព្រាឥតឪពុកម្តាយ ហើយប្រពន្ធលោក នាហ្នឹងធំ ដែលឥតកូនយកមកចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សារ មានមេត្តាដូចជាកូនបង្កើតរបស់គេ ។

សូដាត និយាយថា “ប្អូនចង់ជ្រាបទីលំនៅបងឬ ? បងឥតទីលំនៅ ឪពុកម្តាយទៅនៅស្រុកនេះ ម្តាយបងនៅសិរីសោភ័ណ អ្នកអនិច្ច កម្មយូរណាស់ ហើយបងដែលមកនៅស្រុកនេះគ្រាន់ទើបមករកលោកឪពុកបង ។ ឥឡូវបងរកលោកមិនឃើញ បងនឹងគិតវិលត្រឡប់ទៅ ស្រុកវិញឆាប់ហើយ ។

-អ្នកបង ! ប្អូនស្រឡាញ់ចិត្តអ្នកបងណាស់ អ្នកបងកុំអាលចេញពី ប្អូនអីបើអ្នកបងពិបាកនឹងនៅវត្តលោក ខ្ញុំសូមអញ្ជើញអ្នកបង មកនៅផ្ទះខ្ញុំ ឪពុកចិញ្ចឹមខ្ញុំលោកស្រឡាញ់រាប់អានក្មេងៗណាស់ ខ្ញុំនឹងនិយាយអង្វរលោកឱ្យខាងតែលោកព្រមទទួលអ្នកបងបាន នៅជាមួយ នឹងប្អូន ។

ថាតែប៉ុណ្ណោះ **ណារីន** ដឹកដៃ **សូដាត** ចូលទៅក្នុងផ្ទះ ។

លុះចូលទៅដល់ទល់មុខលោកអធិការសេនា **សូដាត** លុតជង្គង់សំ ពះសួរ **ណារីន** ជំរាបឪពុកធម៌ថា “លោកប៉ា ! នេះសម្លាញ់ ខ្ញុំគេបានជួយសង្គ្រោះខ្ញុំពីដៃក្មេងចង្រៃមួយមាឌធំ បំណងនឹងប្រមាថមើលងាយវាយខ្ញុំ ។ សម្លាញ់ខ្ញុំនេះឥតទីលំនៅឪពុកម្តាយក្នុងក្រុងភ្នំពេញ នេះទេ សព្វថ្ងៃសំណាក់នៅវត្តលោក ។ ខ្ញុំសូមអង្វរលោកប៉ាឱ្យមេត្តាករុណានេះ ព្រមទទួលឱ្យនៅជាមួយនឹងខ្ញុំបានជាគ្នាលេង ។

លោកឧកញ៉ាមើលមុខ **សូដាត** ទើបមានប្រសាសន៍ថា “ឯងឈ្មោះ អី ? ទីលំនៅ នៅស្រុកណា ?

-ខ្ញុំបាទឈ្មោះ **សូដាត** ស្រុកទេសនៅសិរីសោភ័ណ

លោកនាហ្នឹងធំជញ្ជឹងរំពឹងគិតមួយស្របក់ទើបនិយាយថា “អញត្រេក អរណាស់បើឯងព្រមនៅរួមល្បែងនឹងកូនអញ ”

សូដាត លើកដៃសំពះ នឹងគិតថា “អញមកនៅនឹងឧបាសកប្រហែល គ្រាន់បើជាងនៅនឹងព្រះសង្ឃ ដោយឥតគិតបារម្ភនឹងពាក្យគេ តែងដំនៀលថា : មនុស្សខ្ជិលដេកនៅវត្តរស់ដោយសារបាយបាតលោក ” ។

ជំពូកទី៤

សូដាត ដែលនៅសំណាក់ក្នុងផ្ទះលោកអធិការសេនា កាន់កិរិយាមារយាទល្អត្រឹមត្រូវ បម្រើគាប់ចិត្តលោកណាស់ ។ លោកក៏ទំនុកបំរុងឱ្យរៀន សូត្រជាមួយនឹងកូនលោកដែរ ។

កុមារទាំងពីរដែលបានមកសេពគប់នឹងគ្នា យ៉ាងស្និទ្ធស្នាលដូចនេះ ក៏សម្លឹងមើលចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមករីករិតតែឆ្លុះឆ្លាយខ្លាំងណាស់ទៅទៀត ។ **ណារិន** មានអស្ចារ្យនិងសម្តីមិត្តរបស់ខ្លួន បើនឹងពោលពាក្យអ្វីសេចក្តីសមមិនឃ្លាតឆ្ងាយពីមាត់សោះ ។ **ណារិន** ដែលធ្លាប់តែខ្ជិលច្រអូលក្នុងការរៀនសូត្រ មកកោតសរសើរសេចក្តីព្យាយាមរបស់មិត្តខ្លួន ដែលមើលទៅឃើញមាំពេកណាស់ ។ **ណារិន** ដែលធ្លាប់តែកើតទោសនឹងគេរឿយៗតែងសរសើរ **សូដាត** ដែលចេះធ្វើឱ្យមិត្តរៀនសូត្រគ្រប់ៗគ្នាស្រឡាញ់រាប់អានទាំងអស់ គេស្រឡាញ់ដល់ទៅខ្លួន **ណារិន** ផង ។

មិនយូរប៉ុន្មាន **ណារិន** ក៏កាន់កិរិយា បានជាក្មេងល្អត្រឹមត្រូវដូច **សូដាត** ។

“សេពគប់ល្អជាកិច្ចគួរប្រតិបត្តិណាស់ ”

មានមួយថ្ងៃ ជាថ្ងៃអាទិត្យ លោកអធិការសេនាត្រូវទទួលគ្រួសារមិត្ត លោកមកកំសាន្ត នៅគេហស្ថានលោក ។ វេលាដែលចាស់កំពុងនិយាយរាក់ ទាក់លេងក្នុងបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវក្មេងៗចំនួនបួន ប្រាំនាក់បង្កើតល្បែងលេងនៅទីសួនគ្រប់គ្នា ។

ណារិន មិនបានលេងនឹងគេទេ ការរបស់ខ្លួនឃាត់នៅក្នុងផ្ទះជាមួយ នឹងចាស់ៗ ។

សូដាត ដែលសក្តិទាបជាងគេមិនហ៊ានលេងនឹងគេទេអ្នកធ្វើការរបស់ អ្នកដែលអ្នកធ្លាប់តែធ្វើគ្រប់តែថ្ងៃឈប់រៀន គឺមើលថែទាំងសួនច្បារ ។

កូនក្មេងដែលលេងទាំងប៉ុន្មានមានសម្លៀកបំពាក់ល្អៗណាស់ ។ បារី ស្រី ប្រុស បី បួននាក់ ថែរក្សាប្រុងប្រយ័ត្នខ្លាចគ្រោះមានអ្វីមកទង្គិចកូនចៅ ហ្វាយនាយរបស់ខ្លួន ។

គួរឱ្យសប្បាយណាស់ ស័ព្ទសន្លឹកគឺកងរំពងដែលគេលេងនោះ គេស្រែកខ្សៀវខ្សាវ សើចទ្រហឹងអីងកងរត់ច្រវ៉ាត់ទៅមក ។

សូដាត ឥតមានចិត្តចង់លេងនឹងគេទេ ពីព្រោះអ្នកដឹងថាខ្លួនអ្នកមិនដូចខ្លួនគេទេ ពីព្រោះអ្នកដឹងទៀតថា ពេលនេះមិនមែនជាពេលអ្នកត្រូវលេងទេ ។ អ្នកប្រឹងតែដងទឹកស្រោចដំណាំ លុះស្រោចរួចយកចបកាប់មកតម្រឹមផ្លូវបែកញើសខ្លាចចេញពីគ្រប់រោមហូរដាបពេញទាំងខ្នង ទាំងដៃ ទាំងជើង ទាំងមុខមាត់, អ្នកមិនមែនឥតសប្បាយទេ អ្នកសប្បាយនឹងឃើញករណីយកិច្ច របស់អ្នកបានបំពេញយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ អ្នកសប្បាយនឹងឃើញថាញើសដែលចេញ ពីសព្វកាយអ្នកមិនមែនចេញឥតប្រយោជន៍ទេ ។

គ្រានេះ ក្មេងម្នាក់ក្រឡេកឃើញ **សូដាត** ដែលស្លៀកក្រមាវ សឹងតែមិនជិតពាក់កណ្តាលខ្លួនញើសកញ្ជៀវ គួរជុំក្លិនស្អុយ ឆ្កេះណាស់ ហើយមានភាពជាមនុស្សទាបថោក ក៏យកដុំដីជុំគ្រួសចោល **សូដាត** លេងជាល្បែងចោលរួចកេះមិត្តទាំងអស់ឱ្យមើល ។

ក្មេងទាំងអស់ទះដៃសើច ។

សូដាត ស្រែកប្រាប់ថា “កុំចោលខ្ញុំ ខ្ញុំឈឺណាស់ ” ។ ក្មេងទាំងអស់មិនព្រមស្តាប់ រឹតតែនាំគ្នាគប់ច្រើនឡើងៗ ហើយរឹតតែទះដៃហើរខ្លាំងណាស់ ទៅទៀត ។

សូដាត ទ្រាំមិនបាន ស្ទុះដេញកុំឱ្យក្មេងទាំងនោះចេញ ។ និយាយ ពីបាវព្រាវបីបួននាក់លុះក្រឡេកឃើញ សូដាត ដេញកូនចៅហ្វាយរបស់ខ្លួន ក៏ព្រួតគ្នាចាប់ **សូដាត** វាយយកខ្សែមកចងបំណងនឹងនាំយកទៅជំរាបចៅហ្វាយខ្លួន ។ **សូដាត** ហើបមាត់នឹងពន្យល់ការណ៍ គេ តាមដំណើរទំនងពុំបាន តែហាមាត់ភ្លាមគេទះកំភ្លៀងភ្លាម ។

បាវម្នាក់និយាយថា “អាតបនឹងកូនលោកឬ ?”

បាវម្នាក់ទៀតនិយាយថា “អាស្រ័យកូនលោកទេ ?”

ឱ ! គួរឱ្យអាសូរ **សូដាត** ណាស់ ! ឈឺខ្លួនចង់ប្រាប់សេចក្តីឱ្យគេដឹង ប៉ុន្តែ គេមិនចង់ដឹងសេចក្តីពិតនោះសោះ ពីព្រោះសេចក្តីយោគយល់បុណ្យសក្តិ បង្កើតជាមោហៈដល់អ្នកឥតមេត្តាទាំងនេះទៅហើយ ។

នៅលោកនេះ មនុស្សក្រទាំងពួងច្រើនតែត្រូវគេមើលងាយ មនុស្ស តូចកើតទោសៈនិងមនុស្សធំ ។

នាង **ម៉ាលឃ័រ** កំពុងដេរនៅទីមួយ លុះក្រឡេកឃើញគេវាយ **សូដាត** ហើយចាប់ចងក៏ស្ទុះពីចម្ងាយមកស្រែកទៅបាវព្រាវទាំងអស់ថា “ឈប់សិនស្រាយចេញ ! ទោសនេះសមតែគេចង់អ្នកទាំងអស់គ្នាវិញទេ គឺ យ៉ាងហ្នឹងហើយ ឬដែលគេប្រើឱ្យអ្នកឯងមើលកូនគេ ? ថាក្មេងចុះវាខូច ចំណែកអ្នកឯងចាស់ម្តេចក៏ធ្វើខូចដែរ ”

បាវព្រាវទាំងអស់ខ្លាចនាង ក៏ស្រាយចំណង **សូដាត** ចេញ ។

ម្នាក់និយាយថា “នាងទាំងអស់ទេតើចោទវាមុន ”

ម្នាក់ទៀត “វាបានហាមច្រើនដងដែរ ”

អ្នកទីបី “វាគ្រាន់តែដេញទេ ”

សូដាត រួចពីចំណងពួញមដើរចេញ ។ **ម៉ាលឃ័រ** និយាយថា “បង **សូដាត** អញ្ជើញទៅដូតទឹកទៅ អ្នកណាប្រើបងឱ្យមកធ្វើសួនទាំងថ្ងៃយ៉ាងនេះ ?”

អ្នកណាមួយឈ្មោះ **ម៉ាលឃ័រ** ?

នាង **ម៉ាលឃ័រ** ជាបងស្រីបង្កើតរបស់ **ណារិន** នាងរាប់អាន សូផាតណាស់ ហើយ **សូដាត** នេះជាសម្លាញ់របស់ប្អូននាង ។ ឥរិយាបថប្រព្រឹត្ត របស់ **សូដាត** ទាំងប៉ុន្មានត្រូវពេញលេញក្នុងចិត្តនាង ។

ជំពូកទី៥

ថ្ងៃមួយ **សូដាត** និង **ណារិន** បានប្រឡងជាប់សញ្ញាប័ត្របឋម សិក្សាវិជ្ជាបារាំង ខ្មែរ ។ លោកអធិបតីសេនាមានចិត្ត ត្រេកអរជាខ្លាំង សរសើរក្មេងទាំងពីរ ចែករង្វាន់គ្រប់គ្នា ។ ណារិន និយាយទៅ សូផាត ថា អ្នកបង ! ខ្លួនខ្ញុំមិនគួរប្រឡងជាប់សោះ ។

-ម្តេចប្អូនថាដូច្នោះ ? ការដែលប្អូនខំរៀនរាល់ថ្ងៃនេះ សមល្មនឹងប្អូន ត្រូវប្រឡងជាប់ហើយ ។

-បាទទេ ប្អូនមិនចង់និយាយដូច្នោះទេ ប្អូនចង់និយាយថា តាមប្លកពាពីដើមដែលធ្លាប់តែខ្ជិលច្រអូស ដើរលេងញឹកញាប់កើតទោសនឹងគេឡើយៗ នោះមិនត្រូវនឹងមានសំណាងបានប្រឡងជាប់សោះ ។

-ប្អូន ! មនុស្សយើងចូលដៃនឹងអ្នកលេងទៅជាអ្នកលេង ចូលដៃនឹងអ្នកលួចទៅជាអ្នកលួច ចូលដៃនឹងអ្នកខំរៀនទៅជាអ្នកខំរៀន ។ នែ ! សេចក្តីសេពគប់ជាការធំណាស់ ។

ចាប់តាំងពីថ្ងៃនោះមកកុមារទាំងពីររឹតតែស្រឡាញ់គ្នាឡើង ។ លោក អធិបតីពិចារណាថា **ណារិន** វាប្រឡងជាប់ហើយ **សូដាត** ក៏ប្រឡងជាប់ដែរ ក្មេងមួយជាកូនចិញ្ចឹមជាក្មួយបង្កើត ក្មេងមួយទៀតមិនដឹងរសាត់មកពីទីណា មកទីនោះទីនេះ ។ ឥឡូវនឹងត្រូវឱ្យក្មេងទាំងពីររៀនតទៅទៀតឬ ? ចំណែក **ណារិន** ថាត្រូវតែឱ្យវារៀនទៀត ហើយចុះ **សូដាត** ឈ្លើយឱ្យវាយឈប់ត្រឹមហ្នឹងហើយ ដោយគ្នាដាច់ដោចដុនដាបម្ល៉េះ បើការឱ្យធ្វើប្រហែលមានចិត្តត្រេកអរជាងឱ្យរៀនតទៅទៀត ។

បន្តិចអ្នកស្រីអញ្ជើញចូលមកជិតលោក បង្ហាញខោអាវបួនប្រាំសម្រាប់ “ខ្ញុំទើបនឹងដេរ នេះរបស់ណារិន នេះរបស់ សូដាត ” លោក ប្រុសមានប្រសាសន៍ថា “នាង ! បងត្រេកអរនឹងចិត្តនាងណាស់ លោកឈប់មួយស្របក់ ទើបមានប្រសាសន៍ថា ” នាង ! ចូរជួយពិគ្រោះបងពី **សូដាត** និង **ណារិន** បន្តិច ”

-យ៉ាងដូចម្តេចអ្នកបង ?

-បងចង់ឱ្យ **ណារិន** រៀនតទៅមុខទៀត **សូដាត** បងគិតឱ្យវាឈប់ រៀន ។

-ម្តេចក៏យ៉ាងនេះ ? ខ្ញុំចង់ឱ្យវារៀនទាំងពីរនាក់ទៀត ។

-ប្អូនគិតនេះត្រូវហើយប៉ុន្តែបងយល់ថា **សូដាត** វាក្រលំបាកណាស់ បើយើងយកការឱ្យវាធ្វើ វាត្រេកអរជាងយើងឱ្យវារៀនទៅ ទៀត ។

អ្នកស្រីគិតមួយស្របក់ ទើបមានប្រសាសន៍ “អ្នកបងរកការឱ្យធ្វើបានភ្លាមៗទេ ។

-អូន ! គេកំពុងត្រូវការរកស្មៀនម្នាក់នៅក្នុងផ្ទះជំនួញ ។

-ខ្ញុំតាមតែអ្នកបងទេ ។

លុះបីខែក្រោយមក **ណារិន** ក៏ចូលទៅរៀនសាលា “កូលេសស៊ីសុ វត្ត” **សូដាត** ចូលធ្វើការក្នុងការហាងជំនួញ ។

ថ្ងៃមួយ មុននឹងទៅធ្វើការ **សូដាត** ចូលទៅជិះកាយក្នុងបន្ទប់ទឹក ។ វេលាដែលលប់លាងខ្លួន **សូដាត** ដោះចិញ្ចៀនដែលអ្នកទើប នឹងបញ្ចេញពាក់បានប៉ុន្មានថ្ងៃនេះ ទុកនៅក្បែរពាងទឹក លុះដូតទឹកស្រេចក៏ប្រញាប់ប្រញាប់ចេញពីបន្ទប់ទឹកភ្លាម ភ្លេចគិតដល់ចិញ្ចៀន ។ ក្រោយមកនាង ម៉ានយ៉ាន ចូលទៅក្នុងបន្ទប់នោះដែរ នាងភ្ញាក់ស្មារតីព្រើត ដោយក្រឡេកឃើញត្បូងចិញ្ចៀន ចាំមាសភ្លឺក្រហមទែង “ចិញ្ចៀនពីណាអេះ ។ នាងរើសយកមកមើលទើបពិចារណាថា “ពេជ្រនេះល្អណាស់! មាសសុទ្ធល្អ ចិញ្ចៀនអ្នកណា ? បើរបស់អ្នក មីង ឬ លោកប៉ា ម្តេចក៏អញ្ជើញមិនដែលឃើញ ? ”

នាងកាន់ចិញ្ចៀនចេញពីបន្ទប់ទឹក ទើបឡើងលើផ្ទះលោកអធិបតី កំពុងតែងខ្លួននឹងអញ្ជើញទៅសាលា ។ នាងបង្ហាញចិញ្ចៀនទៅ ឪពុកធម៌ ។ លោកចាប់ចិញ្ចៀនមើល ទើបកាន់ដើរចូលទៅក្នុងបន្ទប់មួយទៅ ។ ម៉ានយ៉ានស្មានថាចិញ្ចៀនឪពុកធម៌ក៏ដើរចេញទៅ ។

និយាយពីលោកអធិបតីសេនាវិញគ្រាន់តែចូលទៅក្នុងបន្ទប់ភ្លាម លោកចាក់សោភ្លាមគួរឱ្យឆ្ងល់ណាស់ ។ មុខលោកក្រៀមមួយរំពេច ដៃទាំងពីរដាក់លើដើមទ្រូង ភ្នែករលិនរលោងសម្លឹងទៅក្រៅតាមបង្អួចមើលទៅមេឃ ហើយងាកមកក្នុងបន្ទប់វិញ ដាក់ចិញ្ចៀនទៅលើបានដៃ មានប្រសាសន៍ខ្សឹបៗល្មមតែឮម្នាក់ឯង “ឱចិញ្ចៀនអើយ ! ចិញ្ចៀននេះ គឺចិញ្ចៀនអញ ចិញ្ចៀនដែលអញឱ្យទៅ **សូយា** ឱ ! **សូយា** មាស បងអើយ ! នាងនៅទីដដែលទេឬ ? ហេតុម្តេចក៏ចិញ្ចៀនមករកបងឃើញ ? ខ្លួននាងម្តេចមិនឃើញ ? ”

បន្តិចលោកអញ្ជើញចេញមកក្រៅ ហៅនាង **ម៉ានយ៉ាន** មកជិត ទើបសួរថា “កូនស្រី ! ឯងយកចិញ្ចៀននេះពីណាមក ? ”

-ចាំ៖ កូនរើសបានក្នុងបន្ទប់ទឹក

-កូនដឹងជាអ្នកណាយកមកទុកនៅទីនោះទេ ?

-ចាំ៖ ទេ កូនឥតឃើញអ្នកណាម្នាក់ទេ ចិញ្ចៀននេះភ្លេចចោលនៅទីនេះ

-កូនបានឃើញអ្នកណាចូលក្នុងបន្ទប់ទឹកទេ ?

-ចាំ៖ កាលដែលកូនចូលទៅ **សូដាត** ទើបតែចេញមក

-អរគុណហើយកូន

នាង **ម៉ានយ៉ាន** លាឪពុកចុះទៅដល់លោកអធិបតីគិតថា “**សូដាត** វាជាកូនអញពិត វាថានៅស៊ីរសោភ័ណ គឺស្រុកប្រពន្ធអញ ”

ខ្ញុំភ្លេចជំរាបអ្នកអានសៀវភៅទាំងអស់បានជ្រាប ។ លោកអធិបតី មាននាមឈ្មោះ សួន ពីដើមធ្វើបាត់ដំបៅនៅស្រុកសិរីសោភ័ណ ទើប ផ្លាស់មកភ្នំពេញវិញ ។ ដោយលោលឆ្លាតវៃច្រើនក្នុងការរាជការ លោកក៏ឆាប់បានឡើងយសសក្តិណាស់ គឺក្នុងរវាងដប់ពីរឆ្នាំ លោកបានឡើង

ពីក្រុមការជាន់កណ្តាលមកដល់ទីភូមិយុវជន ។ **សុដ្ឋា** ជាកូននាង **សុយា** សង្សារលោកពិដើម គឺកូនបង្កើតរបស់លោក ចិញ្ចៀនជា ភស្តុតាងស្រាប់ ។ វេលាដែលកំពុងគិត ដូច្នោះ ចិញ្ចៀនកាន់នៅដៃ លោកស្រីអញ្ជើញចូលមកជិតលោកមានប្រសាសន៍ថា “អូន! លាក់បាំងអី **សុដ្ឋា** មិនមែនអ្នកដទៃទេវាជាកូនរបស់បង ចិញ្ចៀន បងឱ្យទៅម្តាយវាវេលាដែលបងឃ្លាតចេញមកឥឡូវនេះ វាភ្លេចចិញ្ចៀននេះនៅជិត ពាងទឹក ម៉ានយ៉ាន រើសយកមកឱ្យបង បងបានដឹងដំណឹងសព្វគ្រប់ ហើយបងនឹងបណ្តុះបណ្តាលវាឱ្យសមជាកូនរបស់បងតើអូនយល់ដូចម្តេច ?

ភរិយាលោកអធិបតីសេនា ស្តាប់លោកមានប្រសាសន៍ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ ក្រោយមកទើបមានវាថាថា “អ្នកបង ! កូនអ្នកបងក៏ កូនខ្ញុំ ខ្ញុំមានកូនឯណាខ្ញុំ **សុដ្ឋា** នេះពីដើមមកក៏ខ្ញុំរាប់អានវាដូចជាកូនចិញ្ចឹមដែរ បើឥឡូវនេះអ្នកបងជ្រាបជាក់ថាវាជាកូនបងពិត ខ្ញុំអរណាស់ហើយ យើងនាំគ្នាវិវត្តស្រឡាញ់វាឡើង ។ ”

លោកអធិបតីស្ទុះទៅឱបប្រពន្ធដោយត្រេកអរខ្លាំង ទើបមានប្រសាសន៍ថាអូន ! បងខ្លាចចិត្តអូនឯងណាស់ បងសូមសរសើរចិត្តអូន បងមិនស្មានថា អូនមានចិត្តដល់ប៉ុណ្ណោះទេ! ”

លោកស្រីញញឹម លោកប្រុសបន្ថែមពាក្យថា “ប្រពន្ធក្រោយតែងតែ ស្តាប់កូនមុនរបស់ប្តី ”

-អ្នកបង ! មនុស្សស្រីស្តាប់កូនមុនរបស់ប្តី ច្រើនតែស្រីនោះចិត្តអាក្រក់ ច្បាប់លោកប្រដៅថា “ប្រពន្ធគ្រប់លក្ខណ៍ មិនដែលបង្អាក់ ចិត្តប្តី គិតត្រូវទេ ” ។ ឃើញឥតកូនមួយ ថ្វីបើ **សុដ្ឋា** ជាកូនរបស់ប្រពន្ធអ្នកបងមុន បើអ្នកបងស្រឡាញ់វាខ្ញុំក៏ស្រឡាញ់វាដែរ ។

លោកអធិបតីរីករាយ សប្បាយចិត្តជាខ្លាំង នឹងភរិយាលោកដែលមាន គំនិតល្អទើបលោកមានប្រសាសន៍ថា “អូន ! បងអរគុណនឹង ឯង ហើយប៉ុន្តែឯង កុំឆ្កោយរឿងនេះប្រាប់ **សុដ្ឋា** ឱ្យវាដឹងខ្លួនកុំប្រាប់អ្នកឯណាឱ្យសោះ បងនឹងធ្វើកិច្ចមួយឱ្យ **សុដ្ឋា** វាសមស្ថិតិជាកូន បងទៅថ្ងៃមុខ ” ។

មានវាថាតែប៉ុណ្ណោះ លោកលាលោកស្រីអញ្ជើញចុះទៅធ្វើការភ្លាម ។

ពេលដែលលោកអញ្ជើញមកពីសាលាវិញ **សុដ្ឋា** ក៏ត្រឡប់មកពី ធ្វើការវិញដែរ ។

លោកអញ្ជើញចុះទៅក្រោមផ្ទះ អើតមើលទៅក្នុងបន្ទប់ សូផាត ឃើញ **សុដ្ឋា** ក៏កំពុងអង្គុយត្របោចក្បាលជង្គង់មុខក្រៀមផ្ទុះ ។ លោកសួរ “**សុដ្ឋា** ឯងមានបាត់អ្វីទេ ? ”

សុដ្ឋា ភ្ញាក់ព្រើតយកដៃមកជូតភ្នែក ទើបលើកដៃទាំងពីរសំពះជំរាបលោកថា “ព្រះបាទម្ចាស់ ខ្ញុំព្រះបាទបាត់ចិញ្ចៀនកេរ្តិ៍ខ្មោច ម្តាយខ្ញុំបាទ ”

លោកបង្ហាញចិញ្ចៀន ចិញ្ចៀនហ្នឹងឬ ?

សុដ្ឋា រីកមុខសំពះ “ព្រះបាទ ហ្នឹងហើយ”

លោកឱ្យចិញ្ចៀនទៅ **សុដ្ឋា** ទើបមានប្រសាសន៍ថា : បើម្តាយឯង ជាអ្នកក្រមើលមានចិញ្ចៀនមានតម្លៃដូច្នេះ ?

-ព្រះបាទ គឺចិញ្ចៀនកេរ្តិ៍ឪពុកខ្ញុំបាទធ្វើបាបដួង ។

លោកអធិបតីឈរស្ងៀម ដាក់ទឹកមុខ ទើបមានប្រសាសន៍ថា “**សុដ្ឋា** អញអាណិតឯងណាស់តាំងតែពីស្លឹកនេះទៅអញចង់ឱ្យ ឯងទៅ រៀនតទៅទៀត តើឯងសុខចិត្តទេ ? ”

-ព្រះបាទម្ចាស់ ខ្ញុំព្រះបាទតាមតែព្រះតេជគុណមេត្តាករុណាចុះ ។

-អើ ! អញនឹងឱ្យឯងទៅរៀនជាមួយនិង ណារិន ទៀត អញមិនចង់ឱ្យឯងដេកនៅក្រោមផ្ទះទេ អញមិនចង់ឱ្យឯងបរិភោគអាហារ ជាមួយនិងបាវប្រាសព្វកាលទេ ។ តាំងពីថ្ងៃនេះទៅ អញឱ្យបន្ទប់ឯងមួយនៅលើផ្ទះឯង បរិភោគអាហារជាមួយនិងអញ ជួបជុំជាមួយនិង ប្រពន្ធកូនអញទាំងអស់ ។

-ព្រះបាទ ខ្ញុំបាទមិនសមស្របក្តីនឹងនៅលើផ្ទះទេ បរិភោគជាមួយព្រះគុណទេ ។ កម្លាំងទានដែលព្រះតេជគុណចំណាយមកលើខ្ញុំ សព្វថ្ងៃនេះ ក្រាស់ពេកណាស់ទៅហើយ ។ ខ្ញុំព្រះបាទសូមឱ្យព្រះតេជគុណអភ័យទោស ។

សូដាត ! ឯងមិនត្រូវប្រកែកនឹងចិត្តសទ្ធារបស់អញទេ ។

សូដាត លោកដែលសំពះ មិនហ៊ានចេញវាថា ។

លោកអធិបតីអញ្ជើញឡើងទៅលើផ្ទះ ។ បន្តិច **ណារិន** និងបាវម្នាក់ ពីលើផ្ទះញញឹមញញែម ។ **ណារិន** តឿន **សូដាត** ថា "លោកបាទឱ្យបងប្រញាប់ ជញ្ជូនឥវ៉ាន់ឡើងទៅលើផ្ទះ គេបោសជ្រះក្នុងបន្ទប់ស្រេចហើយ" ។

ទើបនិយាយទៅបាវ : ដឹងឯងជួយជញ្ជូនឥវ៉ាន់បង **សូដាត** ផង លើកហិបនេះទៅមុនទៅ !

បាវក៏ធ្វើតាមបង្គាប់ ។ វេលាដែល សូដាត កំពុងមូកន្ទេលបត់ខោ អាវចងស្បូវរំកៅ **ណារិន** ស្ទុះទៅស្រាយមុងប្រមូលខ្នើយ ។ បន្តិចអ្នកទាំងពីរជញ្ជូនឥវ៉ាន់ឡើងដល់ទៅលើផ្ទះ ។

សូដាត ភ្នាក់ខ្លួននឹងបន្ទប់ថ្មីនៃខ្លួន ដែល **ណារិន** បង្ហាញគឺ បន្ទប់តូចច្រឡឹង បោសជ្រះស្អាតបាត មានគំនូរផ្សេងៗជាប់នឹងជញ្ជាំង គ្រែដេកតូច ល្មមមានមុងគ្របពីលើ មានពូកប្រកបដោយកម្រាលសស្គន្ធ នៅលើគ្រែមានខ្នើយឱបខ្នើយកើយ ខ្នើយគងជាប្រដាប់សម្រាប់សម្រួលកាយ ។ កូនទូតូចមួយ សម្រាប់ដាក់សម្លៀកបំពាក់ផ្នែកនៅជញ្ជាំងចុងជើង ។ កូនទូតូចមួយទៀត ដែលសម្រាប់ដាក់ស្បូវរំកៅ មានទ្វារកញ្ចក់សម្លក់មុខទៅរកទូមួយទៀត ។ កូនតុសសេរមួយ ហើយនិងកៅអីពីរនៅជាកណ្តាល ។

លោកអធិបតីចូលមក "**សូដាត !** បន្ទប់នេះគឺបន្ទប់ឯង ការរចនាឱ្យបានរុងរឿងស្រេចនៅលើចិត្តបាស្រាប់អញរៀបប្រដាប់ឱ្យឯង ឱ្យបានស្រួលបួលនេះ គឺអញនឹកសង្ឃឹមថា ឯងគង់តែនឹងបានរៀនសូត្រកើនទៅមុនទៀតពុំខាន "

លោកមានប្រសាសន៍តែប៉ុណ្ណឹង ក៏អញ្ជើញចេញទៅវិញភ្លាម ។ វេលា **ណារិន** ជួយរៀបបន្ទប់ឱ្យមិត្តស្រីច **ណារិន** ក៏លា **សូដាត** ទៅទីអគ្គាវិញទៅ ។ **សូដាត** នៅតែម្នាក់ឯងសញ្ជឹងគិតថា "ខ្លួនអញអើយចំណង់មានភ័ព្វមានសំណាងមែនដោយមកបានជួបនឹងអ្នកមានចិត្តសប្បុរសដល់ម្ល៉េះ : ឱ ! គេ ទំនុកបំរុងអញយ៉ាងនេះ គឺគេធ្វើឱ្យអញសប្បាយចិត្ត នឹងបានថ្លាប្រាថ្នាក្នុងការរៀនសូត្រ បើដូច្នេះគួរអញមិនត្រូវធ្វេសប្រហែសមួយវេលាឡើយ និងបំពេញកិច្ចគេ ។ សូមឱ្យគុណបុណ្យព្រះពុទ្ធព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃជួយលោកចៅហ្វាយ ខ្ញុំនេះឱ្យបានសេចក្តីសុខចំរើនគ្រប់ប្រការ ។

តាំងពីនោះមក **សូដាត** បានធូរក្នុងចិត្តជាខ្លាំង ។ សិស្សសាលា " កូលេសស៊ីសុវត្ថិ " ពីរនាក់ **សូដាត** និង **ណារិន** ជាអ្នកខំរៀនណាស់ ។ ការដែលត្រូវដាក់ឱ្យធ្វើទាំងប៉ុន្មាន អ្នកទាំងពីរធ្វើបានល្អដោយផ្សេងៗពីគ្នា ។ មេទន្ទេញគ្រប់បែបអ្នកទាំងពីរតែងចាំ ស្ទាត់មាត់តាំងពីផ្ទះរាស់ៗគ្នា ។

ពេលបរិភោគអាហារ លោកអធិការសេនាហៅ **សូដាត** ឱ្យមកជួប ជុំនឹងលោកព្រមទាំងប្រពន្ធកូនលោកទាំងអស់ ។

នាង **ម៉ានយ៉ាន** ចេះតែលបសម្លឹងសញ្ជឹងក្នុងចិត្ត **សូដាត** ។ ពន្លឺ សេចក្តីស្នេហានាងលើ **សូដាត** បានពណ្តាយក្នុងដួងចិត្តនាង ។

ពេលហ្នឹង **ម៉ានយ៉ាន** បានអាយុដប់ប្រាំពីរឆ្នាំ **សូដាត** ដប់ប្រាំបី ។ ចូរលោកអ្នកជួយពិចារណាមើលចុះ មនុស្សភេទទី១ទី២ អាយុហៅថាកំពុងពេញ បើផ្កាហៅថាកំពុងរីក បើដើមឈើហៅថាកំពុងលូតលាស់ល្អបើមានលំនៅនៅជិតគ្នា ក្រឡេកឃើញគ្នាទៅវិញទៅមករាល់ថ្ងៃមួយសម្លឹងទៅមួយក៏ឃើញឥតឆ្គងរៀងខ្លួន នោះនឹងចាប់ចិត្តរកគ្នាទៅវិញទៅមកដាច់ជាពុំខាន ។

សូដាត ក៏មានគំនិតគិតតូចមេត្រី លើកល្បាណស្រ្តីដែរ ។

ជំពូកទី៦

សុដ័រ មានរូបជាកម្លោះមួយមាឌក្រអាញមុខមូល មានឈាម ស្រស់ស្រគាំ សមស្លនឹងវង្សសក្តា

សម្លៀកបំពាក់មិនបានជាមានតម្លៃច្រើនទេ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងឡាយមើលទៅត្រូវចិត្ត នឹងសម នឹងស្អាតចុះរបៀបគ្រប់បទ ។

មានស្រ្តីក្រមុំជាច្រើន ចាប់ចិត្តនឹងអ្នក ?

នាង **អ៊ឺរី** ដែលជាកូនក្រមុំរបស់អ្នកជិតខាងមួយនៃ លោកអធិបតី សេនា មានចិត្តប្រាថ្នាលើរូប **សុដ័រ** ជាច្រើន ។

សុដ័រ ឥតដឹងខ្លួនបន្តិចសោះ ។

សុដ័រ បានរាប់អាននិយាយស្តីដោយសមគួរនឹងនាង **អ៊ឺរី** ដែរ ។ ថ្ងៃមួយវេលាដែលនាង **អ៊ឺរី** និយាយសើចលេងពីរឿងផ្សេងៗនឹង

សុដ័រ នាង **អ៊ឺរី** ហុចកូនកន្សែងតូចមួយទៅ **សុដ័រ** ទើបនិយាយថា “ខ្ញុំសូមជូនកន្សែង តូចនេះទៅបង” ។

សុដ័រ ទទួលកន្សែងធ្វើជាសង្កេតមើលសព្វគ្រប់ញញឹមជញ្ជក់មាត់ : កន្សែងនេះ ស្រឡាញ់តែជំរក់មានថ្នាក់ល្អណាស់ បើម្តងហើយខ្ញុំប្រយ័ត្ន មិនឱ្យបាត់ទៅណាទេ ... ។

សម្តី **សុដ័រ** ជាពាក្យត្រង់ពិត ប៉ុន្តែនាង **អ៊ឺរី** យល់ថាជាពាក្យលែប ខាយយ៉ាងគួររបស់ប្រុសប្រសើរ ។

នាង **អ៊ឺរី** ស្មានថា សូផាត ចង់ចិត្តនឹងនាង ។

លុះពេលយប់ស្ងាត់ នាឡិកាវាយម៉ោងដប់ពីរ នៅក្នុងភូមិស្ងាត់ឈឹង អ្នកស្រុកដែលនឿយរកស៊ីធ្វើការពីថ្ងៃ ក៏នាំគ្នាសំរាកខ្លួនពួនអាត្មា និទ្រាលក់ ស្រមុកលាន់ក្នុងផ្ទះរាប់រូប នៅផ្លូវភ្លើងអគ្គិសនីព្រោងព្រាត ខ្នាតពន្លឺចោល ទទេ ជួនកាលមានរទេះអូសមួយៗរត់យឺតៗ ដោយអ្នកអូសអស់កម្លាំងខ្លាំង ពេកណាស់ ។ ព្រះចន្ទរះចិញ្ចែងចាំងរស្មីមកលើពសុធា ដើមព្រឹក្សាសឹង ស្រងាត់មានសព្វសត្វត្រឡប់មកហើយហើរទៅ ។ នៅពេលស្ងាត់ដូច្នេះ រោគតណ្ហា តែងធ្វើឱ្យងងឹតងងល់សត្វក្នុងវដ្តសង្សារ ។

ផ្ទះលោកអធិបតីសេនា មិនទាន់ស្ងាត់នៅឡើយ ។

នៅក្នុងបន្ទប់ **សុដ័រ** ភ្លើងផ្ទុះៗចោលពន្លឺមកខាងក្រៅ ។ សិស្ស សាលា “កូលេសស៊ីសុវត្ថិ”

កំពុងនាំគ្នាពីរនាក់បង្ហើយការរៀនដែលគ្រូដាក់ឱ្យ ធ្វើ ។

បន្តិច **ឈារិន** លា **សុដ័រ** ចូលទៅបន្ទប់ដេកនៃខ្លួន **សុដ័រ** កំពុង តែអង្គុយច្រងូរមើលសៀវភៅតែម្នាក់ឯង លុះពុស្សរជើងគេដើរព្រិប ! ព្រិប ! ក៏ស្មានថាជាដំណើរ **ឈារិន** ស្រាប់តែងាកមើលឃើញរូបស្រីក្រមុំម្នាក់នៅ បង្ហើយនាង **អ៊ឺរី** ។

នាង **អ៊ឺរី** ហេតុតែសេចក្តីចេតនាលើ **សុដ័រ** ខ្លាំងណាស់ នឹងទប់កេរ្តិ៍ ជាស្រ្តីពុំបាន ដូច្នេះហើយបានជានៅក្នុងពេលរាត្រីស្ងាត់នោះ បានឡើងទៅដល់ បន្ទប់ **សុដ័រ** ។

នាង **អ៊ឺរី** ឈរនៅជិតតុ **សុដ័រ** ឥតមានវាចាអ្វី ។ **សុដ័រ** សួរថា “អញ្ជើញមកមានការអ្វីនៅពេលនេះ ?”

នាង **អ៊ឺរី** ហាមាត់ពោលពាក្យមិនចង់រួច

-ចាំ !! ... ខ្ញុំ ...

សុដ័រ យល់ជាក់ថានាងអ៊ឺរី ចាប់ចិត្តលើអ្នក ទើបនិយាយទាំងរន្ធត់ ស្តុតខ្លួន ដោយភិតភ័យនឹងម្ចាស់ផ្ទះគេដឹងរឿងហេតុ “នាង ! អញ្ជើញនាង ត្រឡប់... ទៅលំនៅនាងវិញទៅ ... ទោះបីមានការអ្វីៗស្នែកព្រឹកសឹមអញ្ជើញ មក ។

-ចាំទេ ... ខ្ញុំមិន ... ទៅទេ ...

-ទេ !... ខ្ញុំសូមចិត្តនាង សូមនាងត្រឡប់ទៅវិញទៅ បើនាងអាណិត ខ្ញុំផ្ទះនេះមិនមែនផ្ទះខ្ញុំទេ ខ្លួនខ្ញុំមិនមែនម្ចាស់ខ្លួនខ្ញុំទេ

សូមនាងអញ្ជើញទៅវិញ ទៅ !

នាង អ៊ុំ ដែលបានស្តាប់តែកម្លាំងចិត្តត្រេកចង់ស្នេហានាំឱ្យងងឹត គិត មិនឃើញមើលមិនយល់ការខុសត្រូវទាំងពួង ខ្ទប់មុខទទួរក្រមាវចុះដីភ្លាម ។

ពេលនោះទទួលនាង ម៉ាលយ៉ាង ដើរចេញពីក្នុងនោះមក ។ នាង ម៉ាលយ៉ាង ធ្លាក់ធ្លើមកក្នុង នឹកថា "បង សុដ្ឋាត នេះ អញស្មានមកថា ជា មនុស្សត្រឹមត្រូវល្អ ។ តាមប្អូនពាដែលពុតធ្វើជាសុភាពរាបទាបនោះគួរឱ្យទុក ចិត្តល្មមធ្វើជន ធ្វើខ្លួនប្រាណបានណាស់ ឥឡូវស្រាប់តែហ៊ានយកស្រីឡើងមក ដល់លើផ្ទះផង ! ។ ធម្មតាប្រុសយើងជាស្រីសម្លឹងមិនផ្ទុះដល់ក្នុងចិត្តគេទេ មិន ផ្ទុះទេ" ។

ម៉ាលយ៉ាង បិទបង្អួចយកដៃទាំងពីរគងថ្លាសជញ្ជក់ជញ្ជីង ប្រឹងដក ដង្ហើមធំស្តាយគំនិតដែលគិតប្រាថ្នាខុសជាយូរអង្វែងមកហើយ ។

តាំងតែពីពាក់កណ្តាលយប់ កើតកាលវិតក្កនោះមក នាង ម៉ាលយ៉ាង ព្រួយប្រាណវេរខ្លួនចេញឆ្ងាយៗពី សុដ្ឋាត ដរាប ។ នាងមិន ដែលដើរចេញចូលក្នុងផ្ទះឱ្យបានប្រទះមុខនឹង សុដ្ឋាត សោះបើឃើញអ្នក ប្រុសនៅត្រង់ណោះ នាងទៅត្រង់ណោះ ។ ពេលបាយនាងបរិភោគស្ងប់ស្ងាត់ វាចាខុសពីធម្មតា ដែលធីតាធ្លាប់តែនិយាយរីករាយ ដំណាលដំណើររឿងផ្សេងៗ លេងកំសាន្តទាំងអស់គ្នា ។

រំលងយូរថ្ងៃមក សុដ្ឋាត នឹកក្នុងចិត្តថា "នាង ម៉ាលយ៉ាង មានបើ អន់ចិត្តអ្វីនឹងអញហើយ ម្តេចក៏គេចវេរពីមុខអញម្ល៉េះ ? ម្តេចក៏នាងខ្ពើមឆ្អើម អញម្ល៉េះ ? ខ្លួនអើយដែលមកនៅក្នុងផ្ទះគេ យកចិត្តគេណាស់ មិនគួរគេគុំគួន ធ្វើស្មើស្មោះដូច្នេះសោះ មិនដឹងជាគេជិនឆ្លងនឹងឯងបទណា ? ឱ ! ប្រហែលជា គេថាឯងហ៊ានប្រមាថមើលងាយលបលួចស្រឡាញ់គេហើយ ! ។ សព្វថ្ងៃដឹង ខ្លួនថាថោកទាបដែរ ប៉ុន្តែចិត្តចង្រៃឱ្យព្រួចគូចមេត្រីទៅលើគេ ខ្ញុំស្រឡាញ់គេ មិនហ៊ានឱ្យគេដឹងខ្លួនទេ ម្តេចគេនៅតែដឹងខ្លួនបាន ។ គិតទៅឃើញថា ខុស គំនិត ខ្លួនជាអ្នកកម្សត់ ទុរគតិមិនគួរគូចចិត្តគិតចង់ស្ម័គ្រដល់រូបគេឡើយ មិន គួរចង់ឈោងចាប់ផ្តាយដែលនៅលើមេឃ !

សុដ្ឋាត បម្រុងរត់ចេញ ។

លុះពេលព្រលប់យប់យប់ន័យន័យន័យ ណារីន

ទទួលមិនបានចេញមក រៀននឹង សុដ្ឋាត ២ សុដ្ឋាត ប្រដាប់ដោយខោអាវចាស់តែមួយសម្រាប់ ប្រញិបប្រញាប់ទាញសំបុត្រមួយពីហោប៉ៅ ដាក់ទៅលើតុ

ស្តុះស្តិះចុះមកដី ដើរចេញទៅក្រៅរបងភ្លាម ! អ្នកក្រឡេកមើល ទៅផ្ទះលើកដៃពីរសំពះ ឱ គុណបុណ្យព្រះម្ចាស់ថ្លៃ !

ខ្ញុំបងស្លេងសូមលោកជួយទ្រទ្រង់វង្សាលោកអធិបតី សេនា ដែលប្រកបដោយចិត្តវិសេសល្អ ។

ទឹកភ្នែកជោរចេញពេញមុខមួយរំពេច ។

សូដាត ឈានជើងដើរ ក្នុងក្នុងចិត្តអាឡោះអាល័យ មិនចេះអស់ មិនចេះហើយ ពីវង្សគ្រួសារលោកអធិបតីសេនា ។

អ្នកនឹកឃើញថា លោកនា មិនចំមានគុណនឹងអ្នកស្នើឪពុកអ្នកបង្កើត ដោយលោកទំនុកបំរុងអ្នកសព្វគ្រប់ ស្រឡាញ់រាប់អានមិនឱ្យឃើសចិត្ត លោកស្រីមិនដែលមានពាក្យបន្ទោសដេរស្តី អ្នកសោះ ។ **ណារិន** ជាមិត្តរកគ្មាននៅក្នុងលោក ។ ម៉ានយ៉ាន ជាធីតាដែល តែងតែរាប់អានអ្នកដោយស្មោះត្រង់ ។

ការខុសគឺខ្លួនអ្នកដែលក្បត់ចិត្តត្រង់របស់នាង ។

សូដាត ដើរកណ្តាលយប់ងងឹត មុខជ្រប់វង្សស្មារតីឥតវិញ្ញាណ នឹង ញ៉ាំងចិត្តអ្នកឱ្យនឹងប្រាថ្នាដើរតម្រង់ទៅទីណាឡើយ ។

ជំពូកទី៧

លុះព្រឹកព្រហាមកាលណាឡើង ព្រះសុរិយារុងរៀងរះត្រចះត្រចង់ លើមេឃាចោលពន្លឺព្រាងព្រាតលើក្រុងភ្នំពេញ ដែលកំពុងភ្ញាក់ពិនិត្យ មនុស្ស ម្នាដើរដេរដាសពាសពេញទាំងផ្លូវថ្នល់ រទេះគ្រប់បែបបរលើកកក្រើកដី ។ នៅ ផ្ទះលោកអធិបតីសេនាកើតចលាចលគេផ្អើលរត់រកសូផាត ដែលបាត់ទាំង កណ្តាលយប់ ។

លោកស្រីមានប្រសាសន៍ថា “ក្រែងវាចេញទៅលេងយកខ្យល់អា កាសទាំងព្រឹកទេដឹងឬ ទ្វារបើកទេតើ !”

លោកប្រុសឆ្លើយតប “វាមិនដែលដើរចេញទៅណាពីព្រលឹមទេ !”

-បើដូច្នេះមានតែវាវត់ចេញពីនេះ

-ចុះមានពីណាធ្វើវាឱ្យទាស់ចិត្ត ល្មមនឹងឱ្យវាវត់ចេញពីផ្ទះយើង ?

បន្តិច **ណារិន** ស្ទុះចេញពីបន្ទប់ សូផាត មកកាន់សំបុត្រមួយនៅដៃ “លោកប៉ា ! ខ្ញុំរើសបានសំបុត្រមួយនៅក្នុងបន្ទប់សម្លាញ់ខ្ញុំ”

លោកអធិបតីមើលឃើញសរសេរនៅខ្នងសំបុត្រ “សូមជូនមកលោក អ្នកមានគុណលើខ្លួនខ្ញុំ”

លោកបើកសំបុត្រមើល :

សូមជំរាបជូនដំណឹងមកដល់លោក-អ្នក សូមទានជ្រាប ។ ពេលដែល លោក អ្នកនាង បើកសំបុត្រនេះមើល

ខ្លួនខ្ញុំឃ្លាតឆ្ងាយពីនេះទៅហើយ ។ ហេតុដែលនាំឱ្យខ្ញុំបាទចាកចេញចោលទីកន្លែងលោក-អ្នក ដែលតែងតែអា ណិតអាសូរខ្ញុំ សូមលោក- អ្នកកុំគិតស្មានថា ខ្ញុំបាទតូចចិត្តអាក់អន់អ្វីនឹងលោក-អ្នកទាំងអស់ ។ លោក-អ្នក ជាឪពុកជាម្តាយចិញ្ចឹមខ្ញុំ ដែលខ្ញុំចង់ចិត្តគោរព រាល់យប់ថ្ងៃឥតបីសល់ពេលវេលាណា ។

ខ្លួនខ្ញុំបាទ មិនបានដឹងជារសឬស្លាប់ទេ សូមទានជ្រាប ណារិន ផងថា ខ្ញុំបាទបើ នឹងស្លាប់នឹងរស់ជា

ចិត្តមេត្រីបានចងជាប់ក្នុងភ្លើងប្រមាត់ហើយ ចំណែក **ម៉ានយ៉ាន** ដែលមានគុណលើខ្ញុំយល់ទោសកំហុសរបស់ខ្ញុំទាំងអស់

ដែលហ៊ានលបលួចមេត្រីនាង ដែលមានគុណលើខ្ញុំដែលរាប់អានខ្ញុំដោយស្មោះ ត្រង់ ។ ទោសទាំងប៉ុន្មានខ្ញុំសូមលាងឱ្យជ្រះក្នុងវេលាថ្ងៃនេះ ។

មុននឹងបញ្ចប់ សំបុត្រនេះ, ខ្ញុំសូមលើកកវន្ទាបង្គំដល់គុណបុណ្យព្រះភគវន្តមុនី សូមឱ្យលោក ជួយ លោក-អ្នកនាងទាំងអស់

ឱ្យបានសេចក្តីចម្រើនគ្រប់ប្រការ ។

វេលាដែលមើលសំបុត្រចប់កាលណា លោកអធិបតីសេនាធ្លាក់សំបុត្រ ពីដៃញ័រញ័រកំទាំងខ្លួន ទឹកភ្នែកហូរចេញមកមួយរំពេច រកនិយាយពាក្យអ្វីមិន ចេញ ។ លោកស្រី **ណារិន** **ម៉ានយ៉ាន** សឹងតែយកកន្សែងមួយម្នាក់ជូតទឹក ភ្នែករៀងខ្លួន !

-ឱ **សូដាត** អើយ !

-ឱ សម្លាញ់អើយ !

-ឱ កម្មអើយ ?

លោកប្រុសមានប្រសាសន៍ : អញឱ្យគេរក **សូដាត** ឱ្យឃើញ ! ទើប ស្រែកហៅ "អាជ័យ!"

ចៅជ័យរត់មក "ព្រះបាទ !"

-ប្រាប់ទៅអ្នកបររទេះឡាន ឱ្យវារៀបខ្លួនជូនអញទៅក្រសួងសម្ងាត់ ។

-ព្រះបាទ

ចៅ ជ័យ រត់ចុះដីភ្លាម ។

លោកប្រុសទៅរៀបខ្លួន ទើបអញ្ជើញចុះទៅដី ។ បន្តិចឡានបើក ចេញទៅក្រៅផ្ទះ ។

លុះ ពីរ បី ម៉ោងក្រោយមក លោកអញ្ជើញ មកដល់ផ្ទះវិញ និយាយ ប្រាប់ទៅប្រពន្ធកូនវិញថា

"អញឱ្យក្រសួងសម្ងាត់គេធ្វើទូរលេខទៅគ្រប់ប៉ុស្តិ៍ឱ្យ ឃាត់ដំណើរ **សូដាត** ហើយ "

លោកស្រី : សូមឱ្យគេរកឃើញទៅលោក !

ណារិន : ឱ្យសម្លាញ់ខ្ញុំត្រឡប់មកវិញទៅលោក !

ម៉ានយ៉ាន : គុណបុណ្យអើយជួយ !

គ្រួសារលោកអធិបតីសេនា ប្រុងតែស្តាប់ដំណឹងពី **សូដាត** ។ លុះ មួយអាទិត្យក្រោយមក

បុគ្គលិកក្រុមព្រះនគរបាលចូលមកក្នុងផ្ទះ មកជំរាប លោកថា "រាជការទើបនឹងបានរើសខ្មោចទឹកមួយ ខ្មោចក្មេងកម្លោះអាយុ ប្រហែល ២០ ឆ្នាំ ឥតឃើញមានសំបុត្រសំគាល់អ្វីនៅខ្លួនទេ រាជការបានស្មាន ថាជាខ្មោចឈ្មោះ សូផាត រត់ចេញពីផ្ទះព្រះតេជគុណ ។

លោកអធិបតីសេនាឮតែប៉ុណ្ណោះទន់ខ្លួនហាក់បាត់ស្មារតី ។

លោកស្រីស្រែកទ្រហោយំ ។

ណារិន ខ្មៅមុខអែ រត់ទៅពួនយំ ។

ម៉ានយ៉ាន ងងឹតមុខជ្រុប ស្ទុះទៅក្នុងបន្ទប់ ដណ្តប់ក្បយទ្រហោយំ តែម្នាក់ឯង ។

បុគ្គលិកក្រុមព្រះនគរបាល លាទៅមន្ទីរគេវិញ ។

ខ្ញុំកំដរទាំងប៉ុន្មាន លុះឮដំណឹងគ្រប់គ្នា ស្ទុះមកយំទ្រហឹងអីងកង រំពងពេញទាំងផ្ទះ ។

គួរឱ្យអាណាចអាធិមណាស់ !

ក្រោយមកលោកអធិបតីសេនា និងគ្រួសារលោកនាំគ្នាយកខ្មោចនោះ មកធ្វើបុណ្យដុតដាវកាន់ទុក្ខសព្វៗខ្លួន ។

លោកអធិបតីនិយាយទៅប្រពន្ធ "អូន ! កម្មបងអ្វីក៏ម៉្លេះ ! ប្អូនឯង ឥតកូនមួយសោះ វេលាដែលបងបានដឹង **សូដាត**

នេះជាកូនរបស់បង បងអរ ខ្លាំងណាស់ទទួលកម្មអ្វីមកបម្រាសចេញវិញ ។ ឱ ! ស្តាយតែពុំបានធ្វើឱ្យក្តាដឹង ខ្លួនថាបងនេះជាឪពុក ។

អាណិតតែកម្សត់ត្រមោធនកានៅស្រុកស្រែ រួចខំតាម រកបងនៅភ្នំពេញ ។

-អ្នកបងមិនគួរបិទបាំងការស្វែងរករបស់គ្នាទេ ។

-អូនអើយ ! នេះគឺបងស្រឡាញ់កូន បងមិនចង់ប្រាប់ឱ្យវាដឹងភ្លាម ថាបងនេះជាឪពុក

ពីព្រោះបងមិនចង់ឱ្យវាអាងថាខ្លួនវាមានឪពុកជាអ្នកធំ អ្នក មាន ហើយបោះបង់ការរៀនសូត្រចេញ ។ បងចង់ឱ្យតែវាដឹងថា ខ្លួនវាជាកូន

កំព្រា គឺកម្សត់ខ្លាំងហើយគេយកមកទំនុកបម្រុងតែនឹងប្រាប់វាដែរ នេះគឺ អកុសលរបស់វា ! ... បុណ្យកសាងមកតិចពីអតីតជាតិមក ...

-អ្នកបង លាក់បាំងអ្វីខ្ញុំបម្រុងតែនឹងផ្សំវានឹង **ម៉ានយ៉ាន** ដែរ ។

និយាយពី **ណារិន** វិញ អ្នកកើតទុក្ខបរិភោគអ្វីសឹងតែពុំបាន ។ ពេល ដំណេកពេលរៀន អ្នកស្រមៃឃើញតែមុខសម្លាញ់អ្នក ។

ចំណែកនាង **ម៉ាលឃ្វាន** នាងព្រួយប្រាណលើសអ្នកទាំងអស់ នាង គិតថា **សូដាត** លោតទឹកស្លាប់គឺពីព្រោះនាង ។ **សូដាត** ស្រឡាញ់នាងពិត គួរស្តាយរូប និងឥរិយាបថអ្នកប្រុសណាស់ ។ រាល់តែថ្ងៃ រាល់តែយប់ នាងយំ សោកសង្រេងសង្រែងអាស្រ័យអាឡោះអ្នកប្រុសថ្លៃ ដែលប្រល័យខ្លួនបង ពី ព្រោះតែកំហុសរបស់នាង ។

រំលងយូរមក មានកូនអ្នកមានម្នាក់ឈ្មោះ **សំណាង** ចូលមកដណ្តឹង នាង **ម៉ាលឃ្វាន** ។ លោកអធិបតីក៏ពុំយល់ទាល់ ប្រពន្ធលោកក៏ព្រមឱ្យប៉ុន្តែ **ម៉ាលឃ្វាន** និយាយអង្វរចិត្តឪពុកម្តាយចិញ្ចឹមឱ្យបង្អង់សិន ។ នាងគ្មានចិត្ត គិតដល់ប្រុសដទៃក្រៅអំពីខ្មោចលង់ទឹកសោះ ។

សំណាង ឧស្សាហ៍ចូលមកញឹកញាយ សួរលោកអធិបតីសេនា ពី ចិត្តធិតា ។

ថ្ងៃមួយ លោកប្រុសលោកស្រី ហៅកូនមក ទើបសួរថា “កូន ! ឪពុក ម្តាយចង់ឱ្យកូនសម្រេចរឿងគេដណ្តឹងនាងឱ្យឆាប់ៗឡើង ឯចិត្តឪពុកម្តាយចង់ ឱ្យតែកូនព្រមព្រាងទៅ ។ **សំណាង** ជាកូនគេអ្នកមានពូជពង្សវង្សត្រកូល ទ្រព្យសម្បត្តិគេក៏ច្រើន ចំណេះវិជ្ជាគេក៏បរិបូណ៌ ចូរនាងព្រមតាមឪពុកម្តាយ ទៅ !

នាង **ម៉ាលឃ្វាន** សំពះឪពុកម្តាយ ឥតមានស្តីអ្វីមួយម៉ាត់ ។

យើងអរគុណនឹងកូនព្រមតាមចិត្តយើងហើយ ។

ជំពូកទី៨

ការដែលពិតនោះ **សូដាត** មិនមែនស្លាប់ទេ ខ្មោចលង់ទឹកដែលគេ រើសបានគឺមនុស្សដទៃ ព្រួយពីរឿងផ្សេងៗលោតទឹកស្លាប់ខ្លួនបង ។ លោក អធិបតីសេនា នឹងគ្រួសារលោកទាំងអស់មើលខ្មោចនោះមិនយល់ ដោយវា ហើមខ្លាំងពេកណាស់ ។

សូដាត ដែលរត់ចេញពីផ្ទះលោកអធិបតីសេនា ដើរតម្រង់តាមផ្លូវ កំពតទើបរត់ត្រកតាមវាលស្រែ ចូលទៅក្នុងភូមិថ្ម ។

គឺនោះលុះដោយអារម្មណ៍នាំឱ្យព្រួយចិត្តខ្លាំង **សូដាត** រាំងវិញ្ញាណ រលំគំនិតគិតអ្វីមិនលេច ទទួលដើរមកដល់ផ្ទះមេស្រុក **សុខ** ក៏ចូលទៅ ។

មេស្រុកសួរថា “អ្នកឯងមករកអ្វី ? ”

-ខ្ញុំសូមសំណាក់នឹងលោក !

-អ្នកឈ្មោះអ្វី ? ធ្វើការរកស៊ីអ្វី ?

-បាទ ខ្ញុំបាទ ឈ្មោះ “**ឯនស៊ី**” រកទទួលទានធ្វើជំនួញ ។ ក្នុងវេលា ឆ្នាំនេះ ខ្ញុំបាទជួញខាតប្រាក់អស់កើតឪពុកម្តាយ ។

ជាការណាំនាំឱ្យកើតវិតក្ក ក្នុងក្តួលក្នុងចិត្តរត់ចោលស្រុក មកសូមសំណាក់នឹងលោកបណ្តោះអាសន្នសិន ។ ខ្ញុំបាទមានចំណេះវិជ្ជាបន្តិចបន្តួច នឹងសូមជួយលំហែកម្លាំងលោក ទំរាំតែខ្ញុំបាទ បានស្បើយពីទុក្ខ នឹងលាលោកត្រឡប់ទៅស្រុកវិញ ។

មេស្រុក **សុខ** មើលមុខ **ឯនស៊ី** យល់ថាមានទុក្ខព្រួយមែន ទើប និយាយថា “មានអី ! ប៉ុន្តែអ្នកឯងកាន់គំនិតឱ្យត្រឹមត្រូវ ” មេស្រុក **សុខ** មិន បានជឿជាក់ចិត្ត **ឯនស៊ី** ទេ ។

តាំងពីថ្ងៃដែល **សុដ័រត** មកនៅជួយធ្វើការមេស្រុក **សុខ** មេស្រុក **សុខ** ពោលសរសើរព្រាជ្ជាថ្នាក់របស់ស្បៀនថ្មីមិនចេះដាច់ពីមាត់
។ លុះរំលងយូរ បន្តិចមក មេស្រុកកាន់តែទុកចិត្តស្បៀននោះឡើង ។ វេលាស្ងាត់ មេស្រុក និយាយទៅកាន់ប្រពន្ធ " ភាណ ! ពីដើម
អញស្មានថា ផនស៊ី ជាមនុស្សអាវ៉ាសែ ដែលអញព្រមឱ្យនៅជាមួយអញប្រុងតែនឹងស្លាប់ចាប់រឿងអ្វីមួយ នឹងបញ្ជូន
ខ្លួនវាឯកទៅជូនលោកចៅហ្វាយស្រុក ឥឡូវមកឃើញជាក់ថា វាជាមនុស្ស មានចំណេះវិជ្ជាច្រើន មានកិរិយាល្អឥតឃើស
បើនឹងនិយាយស្តីពីអ្វីៗមានពាក្យ ពិរោះណាស់ ។

-ចាំ ! ប៉ុន្តែខ្ញុំស៊ើបសួរពីស្រុកទេស មិនព្រមប្រាប់ខ្ញុំសោះ ។

-អើ ! វាមិនបាច់លាក់នឹងអញទេ អញដឹងហើយ វាមិនមែនជាអ្នក ស្រែចំការទេ ពិតជាអ្នកក្រុង

សម្តីចេញមកទាំងប៉ុន្មានគឺជាសម្តីកូនអ្នកមានពូជ ។

វេលាដែលប្តីប្រពន្ធកំពុងជជែកគ្នាពីរឿងស្បៀនថ្មី ស្រាប់តែគេយក សំបុត្រមួយមកឱ្យ ។

មេស្រុកមើលសំបុត្រចប់ទើបនិយាយថា វ៉ិយ ! លោកអធិបតីសេនា លោកអញ្ជើញមកលេងនឹងយើងក្នុងវេលាថ្ងៃស្អែក លោកស្រី
កូនស្រីលោក និងអ្នកដណ្តឹងកូនស្រីលោកក៏មកដែរ គួរយើងរៀបទទួលលោកឱ្យអីកធីក ។

ពេលនោះ អ្នកក្លែងឈ្មោះថា **ដំនស៊ី** ចូលមក ។ លោកមេស្រុក និយាយប្រាប់គ្រប់ពីដំណឹងលោកអធិបតីសេនា
និងអញ្ជើញមកលេង ។

សូផាត ភ្ញាក់ខ្លួន មិនមាននិយាយស្រដៀងអ្វី ។

លោកមេស្រុកនិយាយទៀតថា : **ដំនស៊ី** ! ម្តេចឯងនៅស្ងៀម ប្រែ ទឹកមុខយ៉ាងនេះ?

-បាទទេ ខ្ញុំរំលឹកតែតែវែងឆ្ងាយ ការទទួលនាម៉ឺនធំមិនជាការងាយ ទេ តោងតែគិតឱ្យច្រើន តើត្រូវមានអ្វីៗខ្លះ
របៀបរបៀបចម្លើយដូចម្តេចខ្លះ, លោកអញ្ជើញមកលេងក្នុងស្រុកយើងម្តង តោងយើងរៀបឱ្យពេញមុខលោក ។

-ត្រូវមែនហើយ

ទើបកេះប្រពន្ធ " ឯងស្តាប់ចុះអញថាវាវៃណាស់ "

លុះស្អែកឡើង ពេលព្រលឹមនៅផ្ទះលោកមេស្រុក **សុខ** ភូមិថ្មី ប្រដាប់របៀបទទួលលោកភ្នំឈ្នួយក្នុងរឿងរៀបហើយស្រេច
មានរបៀបលំនាំ ល្អលើសលែងរបៀបមេស្រុកៗស្រែទាំងពួង ។ ទាំងមេស្រុក ទាំងកូនស្រុកសឹង សរសើរដៃអ្នករៀបចំ ...គឺ **ដំនស៊ី** ។

ហេតុដូចម្តេចបានជាលោកអធិបតីអញ្ជើញមកឃុំថ្មី ?

ខ ១- ពីព្រោះលោកធ្លាប់រាប់អាន ស្គាល់មេស្រុក **សុខ** ជាយូរមក ហើយ ។

ខ ២- ពីព្រោះលោកចង់រំហែទុក្ខសោក ស្តាយកូនលោក ដែល ទទួលអនិច្ចកម្មក្នុងទឹក ។

ខ ៣- ពីព្រោះនាង **ម៉ាណយ៉ាង** អង្ស្យកកើតទុក្ខពេកណាស់ មិន ចេះអស់ចិត្តពី **សុដ័រត** អង្វរឱ្យពុកឱ្យជូនមកបន្ទប់ទុក្ខឯស្រុកស្រែ
។

លុះដល់ពេលលោកបិណ្ឌបាត លោកអធិបតីសេនា និងគ្រួសារ លោក អញ្ជើញមកដល់ ។ មេស្រុក **សុខ** និងភាស្ត្រជាច្រើននាក់
រត់ច្រវាត់ទៅធ្វើបដិ សណ្ឋារៈរាក់ទាក់ចំពោះភ្ញៀវ ដោយសេចក្តីគួរសម ។

លោកអធិបតី ទទួលសាមគ្គី សាមគ្គា នឹងអ្នកស្រុកទាំងអស់ ទើប អញ្ជើញឡើងទៅលើផ្ទះ ។

លោកមេស្រុក **សុខ** ក្រឡេកមើលទៅក្នុងហ្វូងមនុស្សទាំងអស់ មិន ឃើញ **ដំនស៊ី** ទើបសួរទៅប្រពន្ធថា ឯងឃើញ **ដំនស៊ី** ទេ,
ម្តេចវាមិនមក សំពះលោក

-ចាំ ខ្ញុំមិនបានឃើញវាតាំងពីព្រលឹមម្ល៉េះ

ជំទប់ **ស្ងួស** នៅជិតនោះឆ្លើយតបថា "ជំរាបលោក" **ដងស៊ី** វា ប្រាប់ខ្ញុំពីព្រលឹមថា វាមិនស្រួលខ្លួន

ឥឡូវទៅសម្រាកកម្លាំងទៅហើយ ។

លោកអធិបតីសេនា សួរថា "កូនលោកមេស្រុកឬ ?

-ទានប្រោសទេ វាជាស្មៀនខ្ញុំព្រះបាទ ខ្ញុំព្រះបាទស្រឡាញ់វាដូចកូន បង្កើត ។

-ឱ្យគ្នាសម្រាកកម្លាំងទៅចុះ

ដងស៊ី ធ្វើពុតជាលើនិយាយប្រាប់ជំទប់ **ស្ងួស** គ្រាន់តែជាការងាយ គេចវេសពីទីជំនុំទេ ។

កាលណារឿវមេស្រុក សុខ បរិភោគអាហារស្រេច អ្នកទាំងអស់គ្នា និយាយ នាំពាក្យពីការផ្សេងៗកំសាន្តលេងសប្បាយ ។

អ្នកភ្នំពេញ និយាយពី របៀបរាជការរបៀបចម្លើយក្រុង និងប្រសាសនយោបាយក្នុងលោកសន្និវាសនេះ ។ អ្នកស្រែកនិយាយពីផលានុផល

ក្នុងស្រុកនេះនិង កសិកម្មរបស់ខ្លួន និយាយពី ទឹកជំនន់ និងទឹកភ្លៀងក្នុងរដូវផ្លាវី ហើយគ្មានភ្លេចសោះទេកិច្ចទាក់ទងធម្ម ជាតិទាំងឡាយ

និងសាសនា ។

បន្តិចភ្លៀងនាំគ្នាចុះពីលើផ្ទះ ដើរលេងបែកគ្នានៅជិតខាងភូមិ ។

ម៉ាលយ៉ាង ដើរតែម្នាក់ឯង តម្រង់ទៅឯវាលស្រែ ។

នាងសប្បាយនឹងអាកាសទូលាយ ស្រែ និងគុម្ពស្រូវខ្សែវស្រងាត់ និង សត្វយំទំនៅគុម្ពបួស្សី ដើមត្នោតដុះត្រង់ភ្លើងសន្លឹងទៅលើមេឃ ត្រូវជំនោរ ខ្យល់បក់មកម្តងៗ សួរស្លឹកចាស់ៗរណ្តំគ្នាច្រាវៗ ខ្លះជ្រុះចាកដល់ដី ឯស្លឹកខ្ចីក៏ មានជ្រុះខ្លះដែរ គួរឱ្យវិវេកពេកណាស់ នឹងអាណាចអាធិបតេយ្យដែលនៅ ជាប់មរិយនៅឡើយ ហើយមិនគួរនឹងមកដាច់ជីវិតសូន្យសុងក្នុងទឹកទន្លេ មេគង្គ ។

ទឹកភ្នែកស្រក់តក់ពីភ្នែកនាង ។

នាងយកកូនកន្សែងមួយទ្រាប់អង្គុយក្រោមម្លប់ត្រពែនៃគុម្ពបួស្សី ដៃមួយទ្រចង្កាងើយឡើងលើប្រឹងសម្លឹងមេឃ ដៃមួយទៀតនាងតោងលើនៅ ជិតនេះហាក់ទប់អាត្មានាងកុំឱ្យអណ្តែតត្រសែតតាមគំនិតនាងទៅលើអាកាសវេ ហាស៍ ដែលកល្យាណនាងមើលទៅឃើញទូលាយ ឆ្ងាយអនេកពេកពីពសុធា ដែលនាងនារីទីពឹងនៅ ...

សំណាង លបលួចដើរតាមនាង ។ លុះមកឃើញនាងអង្គុយស្ងប់ ស្ងាត់តែម្នាក់ឯង ក៏ម្នីម្នាដើរទៅជិត ។

នាងភ្ញាក់ព្រើត ។

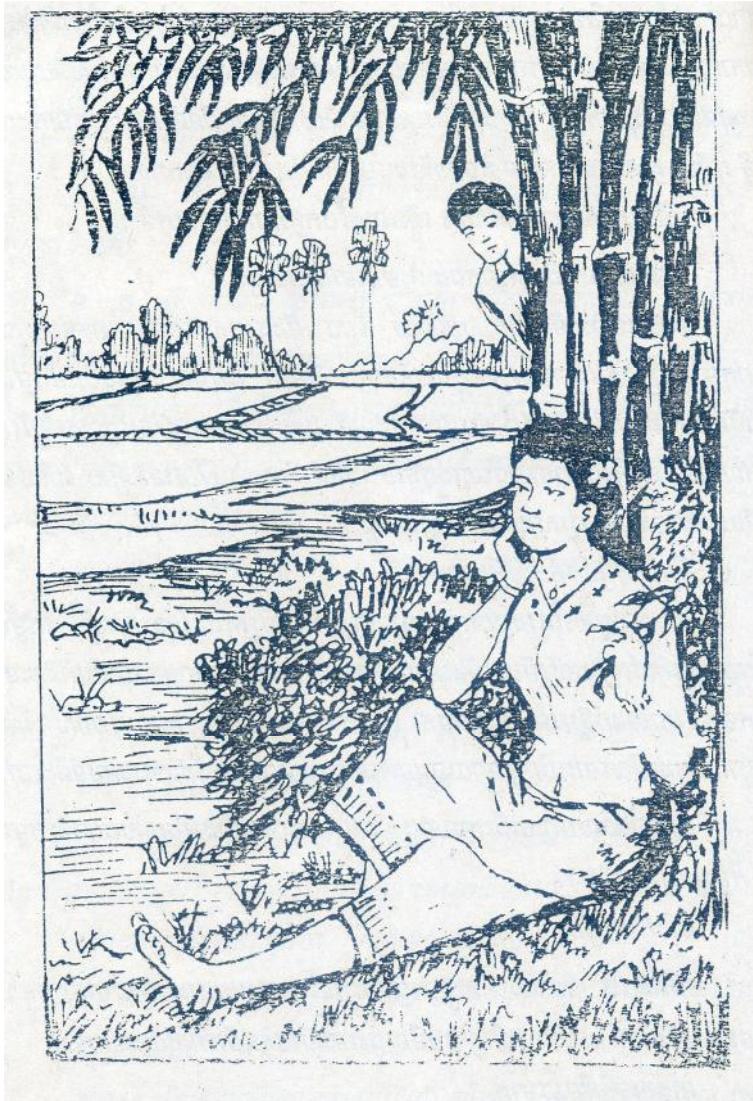
សំណាង និយាយ ! នាង ! ស្រុកស្រែដែលស្ងាត់យ៉ាងនេះ កោតតែ មនុស្សគេចេះរស់កើតដែរ !

បើជាបងវិញបងមិនចេះនៅស្ថិតស្ថេរចិញ្ចឹមកាលយូរ លង់ទេ !

នាងឥតស្តីអ្វីមួយម៉ាត់ ។

សំណាង និយាយទៀតថា មើលទៅនាងហាក់អផ្សុកណាស់

-ចាំ ! ខ្ញុំសប្បាយណាស់ ។

សំណាង

ពួកក្សមួយម៉ាត់នេះពិរោះដូចសៀងស្បែកស្រី ទើបប្រែ
សម្តីនាង ! គឺបុណ្យព្រេងយើងពីមុនមក
កសាងចូលគ្នាច្រើនណាស់ ទើបជាតិ នេះ
យើងនឹងបានជួបគ្នាជាតួគ្នាបំផុតទៅ

សំណាង រង់ចាំមួយស្របក់ពុំឮនាងឆ្លើយ

ទើបញញឹមបំប្រឹម ខិត ចូលជិតនិយាយទៀតថា "អូន !
យើងនឹងបានជួបគ្នាជាតួមូលមិត្តមេត្រី បើអូន
ពុំយល់អ្វីសូមនាងមេត្តាឱ្យបងសូមទើបភក្ត្រនូវអ្នកយ៉ាងស្ម័គ្រ
គ្រោះ... និយាយ ហើយក៏លោទទៅ ។ នាងច្រាន
"ធ្វើម្តេចដូច្នេះ ពិតមែនតែឪពុកម្តាយខ្ញុំឱ្យខ្ញុំទៅ អ្នក
ប៉ុន្តែយើងមិនទាន់រៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍នឹងគ្នាទេ
យើងនៅស្រុកខ្មែរតោង តែកាន់ទំនៀមទំលាប់ខ្មែរ" ។

នាងដើរចេញ ។ សំណាង ដើរតាមដៃ ។

នាងចេញផុតពីគុម្ពឫស្សី ស្រាប់តែឃើញ **សូដាត**
នៅបង្ហើយជិត នោះ ។ នាងស្រែកថា "បង **សូដាត** ! បង
សូដាត ! សូដាត ឈរត្រង់ខ្លួន បើកភ្នែកធំៗ ។
ដោយនាងស្មានថាជាខ្មោច **សូដាត** លង ក្បាលនាងឡើងព្រី

នាងខ្ទប់មុខមិនហ៊ានមើលខ្មោចលង ហើយដួលស្រុបលើដី ។

សូដាត គេចបាត់ពីទីនោះភ្លាម ។

សំណាង រត់ទៅហៅអ្នកស្រុក ! ស្ទុះនោះឡោមក នាងដឹងខ្លួន និយាយពាក្យរឿវវាយ "បង **សូដាត** ខ្ញុំឃើញខ្មោចបង **សូដាត**
មកលងខ្ញុំ អម្បាញ់មិញ !

កាលដែលនាងក្រឡេកឃើញ **សូដាត** នាងស្មានថាជាខ្មោច សូដាត មកលងនាង ។

ដោយនាងរលឹកណាស់ភ្លាត់មាត់ហៅឈ្មោះភ្លាម ប៉ុន្តែដល់មក នឹកឃើញថាជាខ្មោច សេចក្តីខ្លាចមកពញ្ជាក់នាងឱ្យភ័យដួលមួយរំពេច ។

លោកអធិបតីសេនាមកត្រាហ៍កូន បង្គាប់ឱ្យអ្នកស្រុកយកអង្ករ ១ ក្តាប់មកជូនលោក ទើបលោកបានហើយមានប្រសាសន៍ខ្លាំង
"**សូដាត** ! បើ ឯងចាកស្ថានទៅហើយ កុំមកលេងពញ្ជាក់ប្អូនអី យកអង្ករនេះទៅ ទៅឱ្យឆ្ងាយ ពីយើងទៅ
បើឃ្លានណាស់សឹមយើងសែនឱ្យស៊ី ។

ម៉ានយ៉ាន នៅតែទន្ទេញ "**សូដាត ! សូដាត ! បង សូដាត !**"

លោកអធិបតីភ័យខ្លាំង បបួលប្រពន្ធកូនលោកមេស្រុក សុខ វិល ត្រឡប់ទៅភ្នំពេញវិញ ។

នៅក្នុងភូមិថ្ម គេបាត់ដំណឹងសូន្យពី **ដនស៊ី** តាំងតែពីថ្ងៃទទួលលោក នាម៉ឺនធំ ។

ជំពូកទី៩

មកដល់ផ្ទះហើយ នាង **ម៉ានយ៉ាង** នៅតែទន្ទេញឈ្មោះ **សុផាត** អាហារអ្វីក៏នាងមិនព្រមទទួល ពេលគេងនាងគេងមិនលក់ ។
ឪពុកម្តាយធម៌ នាង នាំនាងទៅមើលកុន ទៅមើលល្ខោន នាងនៅតែរើរវាយ “**សុផាត ! បងសូផាត** ”

លុះរៀបរៀងស្រេចជាពីរដង ជាបីដង នាងម៉ានយ៉ាងនៅតែមិន ទាន់បាត់រើរវាយ ។

-យូរបន្តិចមក ទើបនាងបានស្រាន្តខ្លួន ។

ឪពុកនាងអរជាខ្លាំង ក៏ឱ្យដំណឹងទៅឪពុក ម្តាយ **សំណាង** ។ ខាង ប្រុសជូនកំណត់វេលាការ ។

នៅថ្ងៃ ១១ រោច ក្នុងខែកត្តិក នៅគេហស្ថានលោកអធិបតីសេនា រោងពិធីធ្វើហើយស្រេច ។ គេហែកូនកម្លោះមកចូលរោងពិព្រលឹម ពេលល្ងាច រៀបសូត្រមន្ត រៀបល្បែងភ្ញៀវ ។

ដល់មកពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រ នាង **ម៉ានយ៉ា** មកគិតថា “សេចក្តី បំណងរបស់អញមិនឱ្យបងបាត់ទេ”

នាងនិយាយខឹងអ្នកតែងខ្លួនម្នាក់ “បងជូនខ្ញុំទៅបត់ជើងបន្តិច ! ”

-យី ! ទៅបត់ជើងឯណា ?

-ឯបង្គន់មាត់ទន្លេ ។

-ខ្ញុំមិនហ៊ានជូនទៅទេ ងងឹតណាស់ ។

-រកតែងងឹតហ្នឹងហើយ ជាការស្រួល ហើយសោះនឹងខ្មាសគេដែល នៅពាសពេញ ។

អ្នកតែងខ្លួនក៏ព្រម ។

នាងទាំងពីរចុះតាមជណ្តើរក្រោយ **ម៉ានយ៉ាង** ប្រដាប់មានពេជ្រ ពេញទាំងខ្លួន ។

លុះដើរទៅជិតដល់បង្គប់ នាងនិយាយប្រាប់អ្នកតែងខ្លួនថា “បងនៅ ចាំខ្ញុំត្រង់ហ្នឹង ខ្ញុំដើរតែម្នាក់ឯងបានហើយ”

អ្នកតែងខ្លួនក៏ធ្វើតាមបង្គាប់ ។

នាងដើរទៅជិតបង្គប់មាត់ទន្លេ លេកីដៃទាំងពីរលើកឡើងលើ លោត ប្រុងទៅក្នុងទឹកកំពុងហូរខ្លាំងទៅសមុទ្រស្រុកចិន ។

នាង **ម៉ានយ៉ាង** សម្លាប់ខ្លួនក្នុងទឹក ដោយនាងនឹងឃើញថា **សុផាត** លោតទឹកសម្លាប់ខ្លួនដោយសារនាងនាំបង្កើតកម្មគ្រោះ ម្យ៉ាងទៀត នាងមិនចង់យកប្តីដែលនឹងរម្ងាប់សេចក្តីអាឡោះអាល័យនាងពីប្រុសកម្សត់ កត់ចង់ចិត្តចាំនឹងនាង ។

ជំពូកទី១០

អ្នកស្មោះខ្លួន ដែលជូននាង **ម៉ាលយ៉ាន**

ទៅដោះទុក្ខសត្វ លុះអង្គុយ ចាំនាងយូរពេក
ក៏តាមរកមើលនាងក្នុងបង្គន់ក៏មិនឃើញ ទើបគេភ័យតក់មា
រត់មកប្រាប់ឪពុកម្តាយនាង ជួបជុំនឹងភ្ញៀវគ្រប់គ្នាថា
នាងពីងឱ្យជូនទៅបង្គន់ ហើយ
ស្រាប់តែមិនឃើញចេញពីបង្គន់មកវិញ ។

លោកអធិបតីសេនា

និងញាតិកាទាំងប៉ុន្មានសង្ឃឹមថា នាងនឹងវិល ត្រឡប់មកវិញ
។ ប៉ុន្តែសេចក្តីសង្ឃឹមនេះ ខុសស្រឡះ ។ នាង ម៉ាលយ៉ាន
មិន ឃើញមកសោះពីបង្គន់ ។

លោកស្រីសង្ឃ័យណាស់ ក៏បង្គាប់មនុស្សម្នាក់

រកតាមមាត់ទន្លេ បំភ្លឺ ភ្លើងព្រោងព្រាត ។

រកមិនឃើញ ។

បន្តិចមនុស្សក្រៅ ផ្អើលឆោឡោឡើងថា

សាមីខ្លួនខាងស្រីរត់ទៅណា បាត់ ។ ខ្លះថា

“ប្រហែលនាងមិនស្រឡាញ់ប្តីទេដឹងបានជារត់បាត់ ។ ខ្លះថា

“ក្រែងខ្មោចទឹកទាញជើងទម្លាក់ក្នុងទឹកទេដឹង !”

ខ្លះឆ្លើយកាត់ថា “កុំនិយាយផ្តេសផ្តាស គេកំពុងមានមង្គលមិនដែល មានកូនគេអ្នកមានពូជពង្សបានសមស្របក្តីនឹងគេហើយ
ម្តេចឡើយថាមិន ស្រឡាញ់ ម្យ៉ាងទៀត ខ្មោចទឹកណាហ៊ានមកទាញមនុស្ស បន្តិចទៀតគង់តែ ឃើញនាងត្រឡប់មកវិញទេ” ។

ឥតឃើញនាងមកវិញ ។

អ្នករាល់គ្នាសង្ស័យខ្លាំង នឹងនាងធ្លាក់ទឹក ។ បន្តិចអ្នកណាប្រសប់ រាវក្នុងទឹក អ្នកណាប្រសប់បង់សំណាញ់
ទាញសំណាញ់មកបង់មួយរំពេច ។

រកនាង **ម៉ាលយ៉ាន** មិនឃើញ ។

ព្រឹកឡើងនៅផ្ទះលោកអធិបតីសេនា ដែលមនុស្សធ្លាប់តែពិម្បិល សើចញញឹមញញែម

ដែលសប្បាយនឹងស្តាប់សព្វចម្រៀងភ្លេងលេង បទយ៉ាង ពិរោះ ស្រាប់តែស្រងូតស្រងាត់គ្រប់គ្នា ។ ងាកមើលទៅម្នាក់ធ្លាក់ទឹកមុខ ងាក
មើលទៅម្នាក់ទៀតចេញទឹកភ្នែកសស្រាក់មើល ទៅម្នាក់ទៀតអង្គុយត្របោម ក្បាលជង្គង់ទឹកភ្នែករហាម ។

អ្នកទាំងអស់សុទ្ធតែប្រយុតក្នុងចិត្ត អាណិត អា ឡេះអាឈ័យនាង **ម៉ាលយ៉ាន** ។ អ្នកស្រុកដឹងជាក់ថា **ម៉ាលយ៉ាន** ស្លាប់ក្នុង ទឹក ។

ម៉ាលយ៉ាន មិនស្លាប់ ។ វេលាដែលនាងលោតទៅក្នុងទឹកទន្លេ មាន ទូកអ្នកនេសាទត្រីម្នាក់ក៏មកដល់ ។ គេឃើញដូច្នេះ

គេស្ទុះលោតទៅស្រងនាង ភ្លាម នាងផឹកទឹកឆ្អែត សន្លប់មិនដឹងខ្លួន ។ ទើបគេប្រញាប់ប្រញាល់ឆ្លងទៅ ត្រើយម្ខាង ឯភូមិច្បារអំពៅមួយរំពេច

។

លុះអ្នកអុំទូកមកដល់ផ្ទះគេកាលណា គេស្រែកភ្លាម “សម្លាញ់អើយ ចុះមកជួយអញបន្តិច !”

បន្តិចមានប្រុសកម្លោះម្នាក់ស្ទុះចុះរហ័សពីលើផ្ទះ “មានអាសន្នអ្វី?”

-អញទៅបង់ត្រីអញឃើញព្រលឹងៗ មនុស្សម្នាក់លោតមុជទៅក្នុង ទន្លេ អញស្រង់រើសមក ឯងជួយអញផង យើងនឹងខំជួយយកជីវិតអ្នកនោះ ។

-ស្រីឬប្រុស ?

-អញមិនដឹងជាស្រី ឬប្រុសទេដឹងណាស់មើលអ្វីមិនយល់ទេ ។

អ្នកទាំងពីរនាំគ្នាពពឹមពពឹមសែងនាង **ម៉ានយ៉ាន** ឡើងលើផ្ទះ

ចង្អៀងប្រទីបតូច ចាំងពន្លឺព្រឹមៗក្នុងផ្ទះ អ្នកសែងទាំងពីរឃើញ ច្បាស់ជារូបស្រី ប្រដាប់ដោយមាសពេជ្រពេញទាំងខ្លួន លាន់មាត់ទាំងពីរ “ស្រី ទេតើ!”

អ្នកនេសាទ យកចង្អៀងមកជិត មនុស្សប្រុសកម្លោះស្រាប់តែស្រែក ឡើង **ម៉ានយ៉ាន ! ម៉ានយ៉ាន !** អូបង !

-កូនលោកអធិបតីឬ ?

-ហ្នឹងហើយ ។

នាងនៅតែមិនដឹងខ្លួន ។

អ្នកទាំងពីរលើកនាងរលាក់ឱ្យធ្លាក់ទឹក ទើបដាក់ផ្នែកវិញ ចាប់ដៃ ត្រីចុះឡើង រកភ្លើងមកកំដៅនាង ។ បន្តិចនាងដឹងខ្លួន ។ នាងបើកភ្នែកស្រាប់ តែឃើញ **សូដាត** ទើបវាចាខ្យាវៗ “**សូដាត** ឬ ”

-**ម៉ានយ៉ា** អូបង !

-ខ្ញុំស្មានថាអ្នកបងស្លាប់បាត់យូរណាស់មកហើយ ។

-បងរស់នៅតែរាល់ថ្ងៃ ។ អញឃើញអូសប្រាកកម្ខាំងទៅណា កែវ ទំរាំងភ្នាក់ឡើង

នាងមានកម្លាំងនឹងនិយាយរឿងប្រាប់បងបន្តិច ។

នាង **ម៉ានយ៉ាន** ខំច្នៃចលក់ ដើម្បីឱ្យមានកម្លាំង

-**សូដាត** ក្រោយដែលនាង **ម៉ានយ៉ាន** ដួលសន្លប់នៅភូមិថ្ម អ្នក គេចវេះពីផ្ទះអ្នកមេស្រុក **សុខ**

មកនៅភូមិច្បារអំពៅមកសូមសំណាក់នឹង សម្លាញ់អ្នកម្នាក់ឈ្មោះ “**រ៉ែត**” ជាអ្នកនេសាទត្រី ពីដើមរៀនអក្សរនៅវត្ត ឧណ្ណាលោម ។ **រ៉ែត** ក៏ព្រមទទួលបំរើឈ្មោះខ្លួននៅក្នុងផ្ទះ ។ **រ៉ែត** ក៏បានធ្វើ តាមមក ។

សូដាត និយាយប្រាប់នាយ **រ៉ែត** : ឱ បង ! នាងនេះជាកូនចិញ្ចឹម លោកអធិបតីសេនា មានគុណក្រាស់លើខ្ញុំ ពីព្រោះតែខ្ញុំស្មានខុសថា នាងស្លាប់ ខ្លើមខ្លួនខ្ញុំ បានជាខ្ញុំរត់ចេញពីផ្ទះលោកអធិបតីមក នាងប្រាកដជាមានចិត្តបេតិ លើខ្ញុំ ។ រឿងនេះនៅភូមិថ្មជាកត្តាស្រាប់ ។

-ប្អូនអើយ ! រឿងមនុស្សស្រីហើយនឹងមនុស្សប្រុសចងចិត្តនឹងគ្នា ហើយមិនដឹងតែសព្វខ្លួន មានច្រើនណាស់ !

បន្តិចនាង **ម៉ានយ៉ាន** បើកភ្នែកភ្ញាក់ !

សូដាត និយាយ : អូនគេងបន្តិចទៅណា ! ។

-ចាំ ខ្ញុំមានកម្លាំងណាស់ហើយ ។

សូដាត ស្ទុះទៅដួសបបរដែលខ្លួនដាំទុក ទៅយកផ្លែឈើ :

“អូនអញ្ជើញបបរ ចេក !”

ម៉ានយ៉ាន ញញឹមអញ្ជើញ **សូដាត** ឱ្យបរិភោគជាមួយនឹងនាង សូដាតក៏ធ្វើតាមបង្គាប់ ។ លុះបរិភោគស្រេច **សូដាត** សួរនាងថា “អូន ! ហេតុអ្វីក៏នាងមកលង់ទឹកដូច្នេះ” **ម៉ានយ៉ាន** មិនស្រដី ទើបសួរវិញថា “ហេតុ អ្វី ក៏អ្នកបងរត់ចេញពីផ្ទះលោកឪពុកខ្ញុំ ”

-បួន ! បងនិយាយប្រាប់បួនឱ្យអស់ទៅចុះ បងស្មានមកថានាងស្អប់ ខ្ពើមលើរូបបងណាស់ មិនដឹងជាហេតុអ្វី ស្រាប់តែអូនគេចវេរៈពីមុខបង លែង និយាយលេងនឹងបង បងតូចចិត្តនឹងខ្លួនបងដែលជាអ្នកខ្សត់ខ្សោយ ហើយហ៊ាន លួចមេត្រីលើនាង ។

-ឱ អ្នកបង ! នាងណាមួយដែលចេញពីបន្ទប់អ្នកបងមក ក្នុងវេលា ម៉ោងមួយភ្លឹបប៉ុន្មាន កើត ខែចេត្រ ។

សូដាត នឹកឃើញ៖ អូន ! ក្នុងវេលាយប់នោះ នាង **អ៊ុំរី** ចូលក្នុងបន្ទប់ បង បងអង្វរឱ្យចេញទៅវិញ ។

ម៉ានយ៉ាន ញញឹម : តែស្វាសិនចេក ក្អែកនិងពងមាន់ ។

-បួន ! បងលើកដៃមួយឡើង ! (សូដាត លើកដៃស្តាំស្បថ) ចិត្ត មេត្រីរបស់បងមានតែរូបអូនមួយពិត ។

ម៉ានយ៉ាន ស្រក់ទឹកភ្នែក **សូដាត** ស្ទុះយកកូនកន្សែងមួយមកជូត ឱ្យនាងទើបនិយាយថា “អ្នកបងក្រោយដែលអ្នកបងចាកចេញពីផ្ទះខ្ញុំមក មាន គេរើសបានខ្មោចមួយ អ្នកទាំងអស់គ្នាស្មានថាខ្មោចអ្នកបង បានទាំងយក ខ្មោចនោះមកដុតដាវផង ក្រោយមកទៀតឪពុកខ្ញុំឱ្យខ្ញុំទៅ **សំណាង** ដែលខ្ញុំ ឥតចិត្តគិតមេត្រីសោះ វេលាដែលរៀបការខ្ញុំ បម្រុងតែបំផ្លាញជីវិតបងក្នុងទឹក ទន្លេតាមអ្នកបង ដែលខ្ញុំស្មានថាជា លោតទឹកស្លាប់យូរមកហើយ ដោយសារ បួន ។

សូដាត ស្ទុះទៅឱប **ម៉ានយ៉ាន** យំទាំងពីនាក់ “នេះគឺបុណ្យ ព្រេង យើង ” ។

នាយ **រ៉េត** និយាយថា “ខ្ញុំចេញទៅលក់ត្រីសិន”

ជំពូកទី១១

យើងមិនបាច់ឆ្ងល់ទេ **ម៉ានយ៉ាន** នឹង **សូដាត** បានជួបគ្នាក្នុងវេលា ពេលនោះឯង ។ អ្នកទាំងពីរមូលមេត្រីជាតូចតាអ្នកណាមួយដឹង ក្រៅពីនាយ **រ៉េត** នេសាទត្រី ។

ឱ ! ប្រសិនណាជាលោកអធិបតីដឹងដំណឹងវិញ ?

ឱ ! ប្រសិនណា សំណាង ដឹងដំណឹងវិញ ?

ថ្ងៃមួយ **សូដាត** និយាយទៅ **ម៉ានយ៉ាន** ថា “អូនបង ! ស្រុកច្បារ អំពៅនៅនឹងច្រមុះស្រុកភ្នំពេញ គេថាដំរីស្លាប់យកចង្កេះមកបាំងណាជិត បើ យើងមិនជឿសចេញពីទីនេះ បើមិនយូរក៏ឆាប់គេនឹងដឹងដំណឹងពីយើង គួរយើង ចេញពីទីនេះទៅ ។

-ខ្លួនបួនជាស្រី តាមតែគំនិតបង ។

វេលាដែលនាយ **រ៉េត** មកពីនេសាទត្រី ស្លាត និយាយប្រាប់ថា : “សម្លាញ់ ! សម្លាញ់មានគុណនឹងខ្ញុំណាស់ ប៉ុន្តែយើងនៅស្ថិតនៅក្នុងស្រុកនេះ ទៀតមិនបាន ក្រុងភ្នំពេញនៅជិតបង្កើយ គេថាផ្លូវហើងវែង មាត់មនុស្សវែង ជាងផ្លូវទៅទៀត ” យើងសូមលាសម្លាញ់នឹងចេញពីនេះ ។

នាយ **រ៉េត** បើកភ្នែកធំៗ “កុំអាលអញ្ជើញទៅណា ខ្ញុំចិញ្ចឹមសម្លាញ់ ឯងទាំងពីរនាក់មិនបានឬ ? ក្នុងរវាងមួយខែពីរទៀត ។ ខ្លាចអ្នកណា យើង សុខចិត្តស្រឡាញ់គ្នាហើយ គ្មានអ្វីជំងឺជាងចិត្តទេ ឪពុក ម្តាយ ឱ្យមានប្តី ប្រពន្ធ មិនគាប់ចិត្ត ថ្ងៃក្រោយមិនមែនឪពុកទេ ដែលទទួលខុសត្រូវលើជីវិតយើងក្នុង មួយជាតិនេះ ”

-សម្លាញ់និយាយនេះត្រូវម៉្យាងហើយ ប៉ុន្តែបុរសសម្លាញ់ឯងនេះ មាន គេបានជូនឥរ៉ាវច្រើនណាស់ កាលដែលគេចូលដណ្តឹង ។ ឥរ៉ាវនៅជាប់នឹងខ្លួន នាងផង បើគេដឹងថានាងរស់ជីវិតនៅជាមួយខ្ញុំ គេនឹងអូសអស់ជាមិនខាន គេ ប្តឹងចៅក្រមធ្វើទោសផង ។

នាយ **រ៉េត** ឈប់មួយស្របក់ ។

-សម្លាញ់គិតឃើញយ៉ាងដូចម្តេចស្រួល គិតទៅចុះ ។

លុះប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមក **សូដាត** និង **ម៉ានយ៉ាន** នាំគ្នាទៅនៅក្នុង ស្រុកមួយឆ្ងាយបន្តិចពីទីរួមខេត្តស្វាយរៀង ។ សង្ឃារទាំងពីរព្រមព្រៀងគ្នា លក់ខ្សែមាស ខ្សែពេជ្រតូចៗ ទិញបានជាលំនៅ ជាដីស្រែ វេលាដែល ស្លាត នៅកាប់គាស់ដីដាំដំណាំ ម៉ានយ៉ាន នៅផ្ទះថែរក្សាទ្រព្យសម្បត្តិ មើលខុសត្រូវ ក្នុងផ្ទះ ក្រៅផ្ទះ ដាំបាយធ្វើម្ហូប ។

អ្នកទាំងពីរដូចលក់ញីឈ្មោល ស្រឡាញ់គ្នាហាក់ឆ្លើមមួយ ប្រមាត់ មួយ ។

អ្នកស្រែនៅក្នុងភូមិ មានផ្ទះនៅជិតខាង សឹងតែស្រឡាញ់រាប់អាន អ្នកចំណូលទាំងពីរនាក់នេះណាស់ ។

អ្នកទាំងអស់ស្មានថាជាប្តីប្រពន្ធពេញច្បាប់ ។

ឥតអ្នកណាដឹងឬសកែរបន្តិចសោះ ។

ខែជេស្ឋចូលមកដល់ ទឹកភ្លៀងធ្លាក់កាន់តែច្រើន អ្នកធ្វើស្រែរាល់គ្នា ម្នីម្នាភ្ជួររាស់ដីយ៉ាងមាំទាំ ។

សូដាត ក៏ធ្វើដូចអ្នកទាំងពួងដែរ ប៉ុន្តែវេលានឹងព្រលឹមស្រូវ ស្រាប់តែ ពិនិត្យទៅឃើញថាខ្លះពូជស្រូវ ក៏និយាយទៅសង្ឃារថា “កែវបង ! ឥឡូវយើង ត្រូវការទិញពូជស្រូវទៀត ទើបគ្រប់គ្រាន់ តើយើងត្រូវធ្វើដូចម្តេច បើយើង មានប្រាក់ យើងទិញផ្ទះទិញដី ទិញរបស់ប្រើប្រាស់ជិតអស់ទៅហើយ គ្រឿង មាសពេជ្រតូចៗ យើងលក់គ្មានសល់ ។

-អ្នកបង ! ចិញ្ចៀនពេជ្រខ្ញុំមានតម្លៃថ្លៃណាស់ ក្នុងស្រុកនេះឥតមាន អ្នកណាហ៊ានទិញទេ អ្នកបងប្រថុយអញ្ជើញទៅភ្នំពេញ យកចិញ្ចៀននេះទៅ លក់ ឱ្យដល់ហាងក្លឹង ដែលនៅមាត់ទន្លេ ធ្លាប់ទទួលទិញមាសពេជ្រ ។

-ពូជស្រូវមិនថ្លៃប៉ុន្មានទេអូន !

-ចាំទេ ខ្ញុំចង់បានប្រាក់ឱ្យច្រើន នឹងថយវាយទៅថ្ងៃក្រោយទៀត អ្នកបងអញ្ជើញទៅភ្នំពេញចុះ ប៉ុន្តែប្រយ័ត្នបន្តិច ។

បើដូច្នោះ ស្តែកបងនឹងចេញទៅ ។

លុះព្រលឹមឡើង **សូដាត** នឹងធ្វើដំណើរចាកចេញពីដូងជីវិតអ្នក ដោយអ្នកមិនចង់ឃ្លាតឃ្លាចចេញឆ្ងាយសោះ អ្នកមានចិត្តអាឡោះអាជ័យក្រៃ ពេកណាស់ ។ អ្នកនិយាយថា “អូន ! បងដែលធ្វើដំណើរនេះ តោងធ្វើច្រើន ដំណាក់ណាស់ ពីព្រោះបងត្រូវជៀសវាងស្រុកប្រជុំជន បងនឹងដើរទៅឡើង ឡានឱ្យហួសពីទីផ្សារ បងនឹងចុះពីលើឡានមុននឹងដល់ស្ថាន “បាសាក់” គិតទៅ ដំណើរបងយូរណាស់ យ៉ាងឥតចម្ងន់ ឬប្រាំថ្ងៃ ដូច្នេះបើប្រសិនណាវេលាព្យាបាល អ្វីមកបៀតបៀនដល់អូន ចូរឬនរកពេទ្យចេះវិជ្ជាបារាំងមើលជំងឺនាង កុំ បណ្តែតបណ្តោយឱ្យគ្រួសារផ្តាសមើល ម៉្យាងទៀតមនុស្សចាស់ៗក្នុងភូមិ ចូរ ឬនខំយកចិត្ត បើមានអាសន្នអ្វីៗ អ្នកនេះឯងហើយជាពូជរបស់យើង ។

នាង **ម៉ានយ៉ាន** ស្ទុះទៅឱបអ្នកប្រុសថ្លៃ : “ចា អ្នកបង!”

អ្នកទាំងពីរឈរប្រឌិបគ្នា ។

នាង **ម៉ាលឃ្មាន** ផ្ដេកក្បាលទៅលើទ្រូងសង្សារ អ្នកប្រុសជ្រុងសក់ នាង ចាប់ទាញអង្គុលសក់ អង្គុលថ្ពាល់...

មានទឹកភ្នែករលីងរលោងរាល់គ្នា ។ នាង **ម៉ាលឃ្មាន** ស្រដីទាំងទង្ហើរអូលក្នុងចិត្ត : " អ្នកបងអញ្ជើញទៅប្រយ័ត្ន តាមផ្លូវឱ្យមែនទែន " ។

អ្នកទាំងពីរមិនចង់ឃ្លាតឃ្លាតពីគ្នាសោះ ប៉ុន្តែវាទាស់តែត្រឹមទីល ។

បន្តិច **សូដាត** ប្រដាប់ដោយខោអាវដូចអ្នកស្រែធម្មតា គឺពាក់មួក ខ្មៅហាមធំអាវចិន ខោចិនខ្មៅយ៉ាងជំនុំ ស្ពាយបង្អួចតូចមួយដើររបៀបហើរ សង្កែ កាន់ជន្លូញនៅដៃ ។ នាង **ម៉ាលឃ្មាន** ជូនដំណើរសង្សារ លុះត្រាតែហួស វាលវែងមួយទើបត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ។ ទេ នាងមិនទាន់ត្រឡប់មកភ្លាមទេ នាងឈរក្រោមដើមត្នោតមើលទៅប្តីដែលដើរកាន់តែឆ្ងាយទៅៗ លឺមៗ បន្តិច លឺចបាត់ក្នុងគម្លាតព្រៃ នាងស្រក់ទឹកភ្នែក អាណិតប្រុសកល្យាណ លុះវិល ផ្តានមកផ្ទះវិញនៅស្ងប់ស្ងាត់ ត្រមោចឯកាតែម្នាក់ឯង ។ នាងអុជចូបបីសរសៃ សំពះបន់ គុណបុណ្យឱ្យលោកជួយប្តីនាង ។

និយាយពី **សូដាត** វិញ អ្នកដើរបណ្តើរងាកមើលមកប្រពន្ធបណ្តើរ លុះត្រាតែឆ្ងាយទៅ ងាកមើលមិនឃើញ ។ អ្នកនឹកមកដល់ប្រពន្ធនៅតែម្នាក់ ឯងអ្នកនឹកពីក្តីកម្សត់កម្រនឹងអ្នក អ្នកអស់កម្លាំងនឹងឈានជើងដើរតទៅទៀត សឹងតែពុំបាន ។

បន្តិចអ្នកដើរមកដល់ផ្លូវថ្នល់ ចម្ងាយពីផ្សារស្វាយរៀង ចំនួនដប់ គីឡូម៉ែត្រ ។ ឡានមួយមកពីព្រៃគរកើកមកដល់ **សូដាត** ហៅឈប់ ទើប ឡើងជិះ ។

ឡានបើកផុតទីព្រែកអ្នកលឿងបន្តិច គោមួយចេញពីវាលស្រែមក អ្នកបើកឡានស្មានថាជាគោនៅស្ងៀមក៏មិនបង្អង់ម៉ាស៊ីន គោនោះរត់កាត់ផ្លូវ មួយរំពេចទង្គិចនឹងឡាន ឡានកិនគោ គោស្លាប់ ឡានក្រឡាប់ ភ្លាម ។

អ្នកជិះមានរបួសច្រើន ។

សូដាត សន្ទប់មិនដឹងខ្លួន ។

គេយកអ្នកត្រូវរបួសទាំងអស់ទៅមន្ទីរព្យាបាលរោគ ។

នាង **ម៉ាលឃ្មាន** នៅម្ខាងឯងខេត្តស្វាយរៀងនាងរកទឹកប្តីសព្វទិស ទិវារាត្រីមិនដែលដាច់ ចាំមើលផ្លូវប្តីក្រឡើងមកដល់ កើតមានបាវម្តង ។ ថ្ងៃមួយនាងឈឺចាប់ខ្លាំងក្នុងក្បាល ក្តៅខ្លួនញ័រចំប្រប់ ទាំងកាយបាយ ទឹក ចំណី ចំណុក នាងអាស្រ័យពុំបាន ។ ចាស់ៗនៅជិតខាងគេមកជួយរកថ្នាំឱ្យនាង ។

រកមិនដល់សោះ ជំងឺនាងនៅតែដដែល ។

នាងសួរមនុស្សចាស់ម្នាក់ " លោកតា ! នៅស្រុកយើងមានពេទ្យ បារាំងទេ ?

-មានចៅ ប៉ុន្តែតោងឡើងទៅផ្សារហើយ ។

-ចាំ ! ខ្ញុំទៅឱ្យគ្រូពេទ្យមើលរោគខ្ញុំ លោកតាអាណិតរកពីងអ្នកណា ឱ្យគេទៅអញ្ជើញលោកគ្រូពេទ្យមកបានទេ ? "

-មានអីចៅ

នាងយកប្រាក់ពីហោប៉ៅអាវហុចជូនទៅលោកតាចាស់ : " នេះ សោ ហ៊ុយអ្នកទៅតាមពេទ្យ "

តាចាស់ក៏អញ្ជើញទៅបាត់ ។

ចំនួនប្រាំម៉ោងក្រោយមក គ្រូពេទ្យអញ្ជើញមកដល់ ។ គ្រូពេទ្យ អស្ចារ្យនឹងផ្ទះនាង **ម៉ាលឃ្មាន**

ដែលមិនមានសណ្ឋានដូចផ្ទះអ្នកស្រែទាំងពួង សោះ របៀបរបបចំទាំងអស់ ជារបៀបយ៉ាងចំណានរបស់អ្នកក្រុងជាន់ខ្ពស់ ។

លុះឃើញមុខអ្នកជំងឺ គ្រូពេទ្យស្គាល់ជាក់ នឹកថា " នាងដែលរៀបការ និង **សំណាង** សម្លាញ់អញ្ចូទេតើ ! "

លុះពិនិត្យអាការរោគស្រេច គ្រូពេទ្យនិយាយថា " អ្នកជំងឺនេះខ្ញុំមើល មិនបានទេ ខ្ញុំនឹងបញ្ជូនអ្នកទៅភ្នំពេញ ឱ្យគ្រូពេទ្យមើល " ។

ចាំ ខ្ញុំមិនទៅភ្នំពេញទេ ខ្ញុំស្ងៀមមើលបន្តិច នៅទីនេះហើយ

-ទេ អ្នកមិនអញ្ជើញទៅមិនបានទេ ជំងឺនេះទុកយូរព្រាកដជាមិនបាន ។

ក្រោយមកនាងព្រមឱ្យគ្រូពេទ្យបញ្ជូននាងទៅភ្នំពេញ ។

នាងក៏អាស្រ័យមើលជំងឺនៅផ្ទះពេទ្យភ្នំពេញ ។

គ្រូពេទ្យសរសេរសំបុត្រមួយទៅ សំណាង ជាមិត្តរបស់ខ្លួន ប្រាប់ពី រឿងខ្លួនដែលបានប្រទះនាងនៅខេត្តស្វាយរៀង ពីខ្លួនប្រើឧបាយកលបញ្ជូននាង ទៅមន្ទីរព្យាបាលរោគភ្នំពេញ ។

លុះដឹងដំណឹងសព្វគ្រប់ហើយ សំណាង ញញឹមស្ងួតខាំមាត់ដោយមាន ចិត្តគុំគួន ខឹងនឹង **ម៉ានយ៉ាន** ជាច្រើន "មេនេះវាធ្វើពុតអាក្រក់ណាស់តើ"

ដំណឹងនេះ **សំណាង** ផ្សាយទៅឪពុក ម្តាយខ្លួនជ្រាបភ្លាម ។

ពេលម៉ោង ៥ កន្លះ **សំណាង** រៀបខ្លួនស្លៀកពាក់ស្រេច ទើបឡើង រទេះឡានបើកទៅផ្ទះពេទ្យ ។

លុះឡានបើកមកដល់មន្ទីរពេទ្យព្យាបាលរោគ **សំណាង** បញ្ឈប់ ឡានទើបលោតចុះដល់ដីមួយរំពេច ដើរតម្រង់ចូលទៅបន្ទប់ស្រីៗ ។ **សំណាង** អើតមើលពីត្រែមួយទៅត្រែមួយ មិនឃើញនាងសោះ ។ បន្តិចចោលកន្ទុយ ភ្នែកទៅកៀនជញ្ជាំង ស្រាប់តែឃើញនាង **ម៉ានយ៉ាន** អង្គុយត្រចោមក្បាល នឹកមមែទៅថ្មី ។ **សំណាង** នឹកព្រួចថា "វាដុះហ្នំ ស្ទុះខ្លីឃ្លាតទៅជិត " យី ខ្ញុំ ស្មានតែស្លាប់បាត់ទៅហើយ ? ។

នាង **ម៉ានយ៉ាន** ឥតភ័យ "ខ្ញុំមានវិញ្ញាណតែសព្វថ្ងៃ ... "

សំណាង ខឹង ! "នាងស្រី ! កាលដែលខ្ញុំរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ និង នាង ខ្ញុំចាយវាយមាសប្រាក់ច្រើនណាស់ "

-មិនមែនខ្ញុំបង្គាប់អ្នកឯងចាយវាយមាសប្រាក់ច្រើនទេ ។

-យ៉ាងហ្នឹងហើយ ប៉ុន្តែកាលដែលនាងឯងរត់ទៅ នាងឯងបានយក មាសពេជ្រខ្ញុំដោយទៅច្រើនណាស់ ។

-ខ្ញុំនឹងជូនអ្នកវិញមិនខាន ។

សំណាង គន់មើលទៅនាង វេលាដែលខឹង មានឈាមក្រហមពេញ ទាំងមុខស្រស់ស្រពាគួរឱ្យចេតនាពេកណាស់ សេចក្តីស្នេហារបស់ សំណាង ដែលរលត់ស្ងាត់សូន្យដរាបមកក៏ភ្ញាក់កម្រើកឡើងជាថ្មី ។

សំណាង បន្ទន់សម្លេង ធ្វើមុខប្រិមប្រិយ អូន ! បងមិនចង់បាន ប៉ុន្មានទេ មាសពេជ្រដែលបងជូននាងហើយ ចិត្តបងចង់ចាំនៅតែនឹងពៅ ។

-ចូរអ្នកភ្លេចខ្ញុំឱ្យជ្រះស្រឡះទៅ ។

-ទេអូន ! បងស្មើស្លាប់ជាជាង

-ទេអ្នក!

សំណាង ខិតចូលកាន់តែជិត ។

សុដ្ឋាត ដែលត្រូវគ្រោះជិះឡានក្រឡាប់ គេយកមកឱ្យដេកពេទ្យ អ្នកដេកនៅថ្នាក់ជាន់ខាងលើ ។

រាល់តែល្ងាចអ្នកតែងចុះមកដើរ ហើយទុក្ខ នឹករលឹកដល់ភរិយា ។ វេលាដែល **សំណាង** និយាយនឹង **ម៉ានយ៉ាន** អ្នកស្តាប់សម្លេងប្រពន្ធអ្នកបាន អ្នកស្ទុះទៅជិតស្រាប់តែឃើញប្រុសម្នាក់កំពុងតែ អង្វរចិត្តនាង ។ **ម៉ានយ៉ាន** វេលាណាក្រឡេកឃើញប្តី នាងស្ទុះម្នីម្នាទៅឱបថ្មី ដោយរលឹកពេកណាស់ ។ សំណាង ក្រព្វេងក្រញាងស្ទុះទៅដែរ ។

ប្រុសទាំងពីរឈរទល់មុខគ្នា ខាំមាត់តែសព្វខ្លួន ។

ឪពុកម្តាយ **សំណាង** បានផ្សាយដំណឹងពី **ម៉ានយ៉ាន** ទៅលោក អធិបតីសេនា ។ ឧកញ៉ា **សួន** កាលណាលោកបានជ្រាបថា ម៉ានយ៉ាន គង់ជីវិត លោកប្រញាប់ប្រញាប់អញ្ជើញទៅមន្ទីរពេទ្យភ្លាម ។ លុះមកដល់បន្ទប់នាង **ម៉ានយ៉ាន**

ស្រាប់តែក្រឡេកមើលទៅឃើញឈរជិត **សុផាត** កំពុងតែចង់ ប្រយុទ្ធ នឹង សំណាង ។

លោកត្រេកអរឥតឧបមា ស្ទុះប្រញាប់ប្រញាប់
សុផាត! ម៉ាន យ៉ាន !

អ្នកទាំងពីរស្ទុះមកឱបបាចជើងលោក ។
លោកញញឹមមានប្រសាសន៍ថា "ក្រោក!"
អ្នកទាំងពីរធ្វើការបង្គាប់ ។

សំណាង នៅស្ងៀមឥតវាចាអ្វី ។
លោកអធិបតីសេនា **សួន** ចាប់ដៃ **សុផាត**

ទាំងពីរ "កូនប្រុស ឯង ជាកូនបង្កើតអញនេះហើយឈ្មោះ
សួន ពីដើមអញធ្វើបាល់ដូចនៅ សិរីសោភ័ណ ...
ឪពុកស្មានថាជាអ្នកស្លាប់យូរណាស់មកហើយ !"
ទើបលោកបែរមកចាប់ ស្នា **ម៉ានយ៉ាន** ទាំងពីរ "កូនស្រី !
ឪពុកស្មាន ថាជាកូនលង់ទឹកស្លាប់ ..."

សុផាត និង **ម៉ានយ៉ាន**

ស្ទុះទៅឱបឪពុកជាថ្មីទៀតហូរទឹកភ្នែក សស្រាក់ ។

ឧកញ៉ា **សួន** អញ្ជើញទៅជិត **សំណាង**
ទើបមានប្រសាសន៍ថា : នាង ! បណ្តាការទាំងប៉ុន្មាន

ដែលអ្នកបានជូនខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងបង្វិលជូនទៅអ្នកវិញ ឱ្យ គ្រប់ចំនួន ខ្លួនអ្នកមិនមែនជាគូរប្រេង និងក្មួយប្រពន្ធខ្ញុំទេ នាង **ម៉ានយ៉ាន**
មានចិត្តចេតនាតែលើកូនខ្ញុំនេះ លោកចង្អុល **សុផាត** ខ្ញុំនឹងផ្សំផ្គុំរៀបការអ្នក ទាំងពីរ ឱ្យបានគ្នាជាភរិយាស្វាមីភរិយា

សំណាង សំពះលាលោកឈ្មោកមុខដើរចេញ ។

.....
.....

ប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមក គេរៀបការ **សុផាត** និង **ម៉ានយ៉ាន** យ៉ាង អ៊ុកធីកតត្រឹកតត្រង់ ។ ក្នុងបណ្តាភ្ញៀវទាំងប៉ុន្មាន មេស្រុក **សុខ**
នឹង នាយ **រ៉ែត** សើចក្អាកក្អាយជាងគេទាំងអស់ ។